

色侍君

ข้าไม่ปล่อยเจ้าไปง่ายๆ หรือ

- บทที่ 1 -

ลานอันเวิยบเหวาวสันต์ผ่านฝัน

ยามสอง¹ แล้ว โคมไฟในห้องทรงพระอักษรยังคงสว่าง

ส่องใต้พระองค์ใหม่ที่เพิ่งขึ้นครองราชย์ได้ไม่กี่ปีกลับไม่อาลัย
ตำแหน่งใน เอาแต่อ่านอนุมัติฎีกาด้วยวิริยอุตสาหะ...ผู้คนวงนอกคง
ต้องนึกสรรเสริญพระองค์เป็นแน่ มีเพียงเหยียนจุที่คุกเข่าอยู่ใต้โต๊ะ
และใช้ปากกับลิ้นปรนนิบัติอวัยวะตรงหว่างขาส่องใต้ที่รู้ว่า ส่องใต้
พระองค์ใหม่ผู้นี้หาได้ห้าวหาญเปี่ยมคุณธรรม ขยันหมั่นเพียรรู้
มารยาทอย่างที่คุณเล่าลือกัน แต่กลับเป็นคนฉุนเฉียวโหดเหี้ยม
ล่าสอนเอาแต่ใจ หากไม่เพราะบัลลังก์ที่เพิ่งขึ้นครองยังไม่มั่นคงพอ
เกรงว่าป่านนี้คงทนไม่ไหว ฉีกหน้ากากแห่งความเสแสร้งออกไป
นานแล้ว

หลี่ฟู่มีอหนึ่งพลิกเปิดฎีกา อีกมือยื่นไปใต้โต๊ะ ตบหน้า

¹ สมัยโบราณจีนแบ่งช่วงเวลาตอนกลางคืนออกเป็นห้ายาม โดยยามหนึ่งเริ่มเวลา 19.01-21.00 น. ดังนั้นยามสองจึงเป็นเวลา 21.01-23.00 น.

เหยียนจูหนึ่งที ก่อนบรืภาษาว่า

“มัวคิดอะไรอยู่ถึงไม่ตั้งใจทำให้มันคล่องแคล่วว่องไวหน่อย”

เหยียนจูไม่กล้าแบ่งสมาธิไปค่อนข้างอดพระองค์ในใจอีก ตั้งอกตั้งใจปรนเปรออีกฝ่ายอย่างจดจ่อ เขาติดตามฮ่องเต้มาหลายปี ถูกอบรมสั่งสอนจนชำชองแล้ว เขาใช้ริมฝีปากห่อพันไว้อย่างระมัดระวังก่อน ป้อนกันไม่ให้ตัวเองทำให้กษัตริย์ผู้โหดร้ายบาดเจ็บ จากนั้นทั้งดูดและกลืนโดยไม่สนใจความปวดเมื่อยของกระพุ้งแก้ม ใช้ลิ้นไล่เลียเป็นบางครั้ง แก่นม้งกรค่อยๆ แข็งขึ้นในที่สุด หลี่ฟู่พรวลมหายใจออกมาเบาๆ ด้วยความสบาย ขณะกำลังเกษมสำราญกับการปรนนิบัติ เสียงรายงานของขันทีดำหนักในกัณฑ์ขึ้นกะทันหันจากข้างนอก

“ซั่งต้าฟู่² ได้เท้าเจาเหยียนขอเข้าเฝ้า...”

หลี่ฟู่เป็นถึงโอรสสวรรค์องค์ปัจจุบัน แต่ได้ยินแล้วกลับตกใจจนจับพู่กันหมึกสีขาวในมือไว้ไม่อยู่ หมึกสีขาวปาดลงไปบนฎีกาหนึ่งขีด พระองค์รีบคว้ากางเกงขึ้นมาพลงยกขาถีบเหยียนจูออกไป รับสั่งเสียงเร่งร้อน

“เร็วๆ! ออกไปเร็วเข้า!”

ท่าทางลอนลานเหมือนชายชู้ที่แอบมีสัมพันธ์กับภรรยาผู้อื่นอย่างไรวางนั้น

เหยียนจูผ่านการฝึกฝนมามาก จึงไม่มีที่ท่าตื่นตระหนก เพียงสะกิดปลายเท้าเบาๆ ก็ผลุบร่างออกไปทางหน้าต่าง ไม่ทำให้ใบไม้

² เป็นชื่อตำแหน่งขุนนาง ยุคก่อนสมัยจีนแบ่งตำแหน่งขุนนางเป็นสามชั้น ได้แก่ ซิง ต้าฟู่ ซื่อ ตามลำดับ แต่ละลำดับยังแยกย่อยเป็น ซั่ง จง ซยา ซั่งต้าฟู่เป็นตำแหน่งขุนนางชั้นสูงสุดของต้าฟู่

ของตนไม่ในกระถางริมหน้าต่างกระดิกด้วยซ้ำ ว่องไวปราดเปรียว โดยแท้ แต่ยามนี้หลืฟูหรือจะมีอารมณ์ชื่นชม พระองค์สะบัดแขนเสื้อและมอมชามเสื้อด้านล่าง เมื่อเห็นว่าไม่มีพิรุณอะไรจึงกระแอมไอก่อนรับสั่ง

“รีบเชิญ!”

คำว่า ‘เชิญ’ ยังเอ่ยมีทันสิ้นกระแส ประตู่ห้องทรงพระอักษรก็ถูกถีบเปิดเข้ามา ผู้มาท่าทางวางโต ไม่คุกเข่าทำความเคารพ เพียงประสานมือเอ่ยว่า

“ถวายบังคมฮ่องเต้”

อีกทั้งน้ำเสียงยังไม่มีความเคารพนบนอบแม้แต่น้อย

ชั้นที่ใหญ่โตเวิ้งว้างที่ตามอยู่ข้างหลังรู้กาลเทศะ มิเพียงไม่ตำหนิ ยังรีบถอยออกไปและปิดประตู่ให้ดี พานางกำนัลและข้ารับใช้รอบๆ ออกไปที่เรือนนอก บริเวณรอบห้องทรงพระอักษร จึงเหลือเพียงองครักษ์อวี๋เซวี่³ องครักษ์ลับที่เร้นกายอยู่บนหลังคา

หออวี๋เจินที่ตั้งอยู่ในส่วนลึกของวังหลวง ภายนอกเป็นสถานที่เลี้ยงนกหายากเพื่อให้เชื้อพระวงศ์ชื่นชม แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นสถานที่ปมเพาะองครักษ์ลับฝีมือเยี่ยมยอดที่จงรักภักดีต่อฮ่องเต้เพียงผู้เดียว คนในนั้นจะถูกลบชื่อแซ่ของตัวเอง กลายเป็นพิราบสื่อสารหรือเหยี่ยวนักล่าให้ฮ่องเต้...อาจมีบางคนต้องกลายเป็นนกคิริบูนให้ฮ่องเต้เล่นสนุกด้วย

³ อวี๋ เป็นคำศัพท์ยกย่องที่ใช้กับการกระทำหรือข่าวของที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์ เซวี่เป็นนกชนิดหนึ่ง อวี๋เซวี่จึงหมายถึงนกของกษัตริย์ ในที่นี้ใช้เปรียบเปรยถึงองครักษ์ลับของฮ่องเต้ที่ใช้หอเลี้ยงนกเป็นฉากบังหน้า

ลูซิงใช้สายตาเย็นชามองผู้มาถึงที่มีท่าทีผ่อนคลาย เหลือบมองคอเสื้อของอีกฝ่ายที่ยังไม่ผูกให้เรียบร้อยอย่างเฉยชาโดยไม่กล่าวอะไร กลับเป็นเหยียนจูที่เอ่ยปากอย่างกระอักกระอ่วน

“ให้ท่านเฝ้าอยู่คนเดียวครึ่งคืน ลำบากแล้ว”

ลูซิงกล่าวว่า

“ไม่เป็นไร ถึงอย่างไรก็เป็นการปรนนิบัติเจ้านายเหมือนกัน”

เหยียนจูรู้ว่าเขาประหลาดเสียดสี ได้แต่ยิ้มทำเป็นฟังไม่รู้เรื่อง ทั้งสองเจียบไปชั่วขณะหนึ่ง ในคำคืนเจียบสวด เสียงในห้องทรงพระอักษรที่ถูกปิดลงไปแล้วมีอจรรอดพันหูล้วนว่องไวขององครักษ์อวีเซวี่ได้

“จื่อซี เจ้ามาได้อย่างไร แล้วดูเจ้าสิ กลางคืนอากาศเย็นลมแรง ไฉนจึงไม่สวมเสื้อคลุมอีกสักตัว”

หลี่ฟู่มีเพียงไม่รู้สีกว่าผู้มาเฝ้าล่วงเกินตน ปิดประตูลงแล้วยังประจบเอาใจอีกฝ่าย

ใบหน้านามเจิดจันของเฉาเหยียนเยียบเย็น ปัดมือของหลี่ฟู่ที่ยื่นเข้ามาออก แค้นเสียงเอ่ยว่า

“ถ้าข้าไม่มา จะรู้ได้อย่างไรว่าฮ่องเต้พระองค์ใหม่ของพวกเราขยันขันแข็งและรักใคร่ราษฎรถึงเพียงนี้”

เขากล่าวพลางมองไปรอบด้าน ตรวจดูหลังชั้นหนังสือ เดินไปหน้าต่างเหมือนกำลังค้นหาบางสิ่ง แต่กลับไม่พบอะไร

หลี่ฟู่กระโจนเข้าใส่อีกฝ่ายทางด้านหลังเหมือนลูกสุนัขป่าโอบกอดเขาไว้ ขบเม้มตึงหูเขาเบา ๆ

“เดิมทีเราก็คอยเป็นฮ่องเต้ที่ดีขยันขันแข็งและรักใคร่ราษฎร แต่พอเห็นเจ้าแล้วกลับอดใจไม่อยู่ได้แต่เป็นฮ่องเต้มัวเมาที่หมกมุ่นกับความใคร่”

เนาเหยียนขึ้นตัวต่อด้านพลาจตวาด

“ถอยห่างออกจากข้า!”

แต่ยิ่งเขาดิ้นรน หัวใจของหลี่ฟู่กลับยิ่งฮึกเหิม กอดรัดเขานั่นกว่าเดิมไม่ยอมปล่อยมือ

“จื่อซีคนดี จื่อซีที่น่ารัก หอมแก้มเราหน่อยสิ มา...”

หลังจากนั้นเป็นเสียงยื้อยุดและเสียงฉีกเสื้อผ้าอาภรณ์ของสองคน สุดท้ายแปรเปลี่ยนเป็นเสียงหอบครางแผ่วเบาชวนให้คนคิดฟุ้งซ่าน ในฐานะองค์กรกษัตริย์ที่ผ่านการฝึกฝนเป็นอย่างดีและต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างสุดความสามารถ เหยียนจูที่ได้ยินทุกอย่างหน้าไม่เปลี่ยนสี ตั้งใจสังเกตการณ์ว่ารอบห้องทรงพระอักษรมีความเคลื่อนไหวใดผิดปกติหรือไม่ กลับเป็นผู้ซึ่งที่อดกลั้นไม่อยู่ เอ่ยว่า

“ใช้เรือนร่างปรนนิบัติเจ้านาย ถึงอย่างไรก็มีใช้หนทางที่ยั่งยืน”

ไม่รู้กำลังกล่าวถึงใครกันแน่

เหยียนจูเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจังว่า

“พี่ชัง เวลาปฏิบัติหน้าที่ห้ามสนทนากัน”

ลูชิงโมโห แค้นเสียงหนึ่งที่แล้วไม่สนใจเขาอีก แต่ผ่านไปครู่หนึ่งกลับหันมาพิจารณาใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่ายอย่างอดไม่ได้

น่าเสียดาย น่าเสียดาย...

แม้จะไม่งดงามเจิดจรัสดุจทองคำและอัญมณีอย่างเนาเหยียน แต่รูปโฉมก็เกลี้ยงเกลาดุจหยก เป็นองค์กรกษัตริย์ที่เปี่ยมความสามารถ ไฉนจึงไม่เลือกเส้นทางเดินให้ดีขึ้น

เดิมทีเจ้าเป็นคนงาม ไฉนจึงต้องเป็นชายบำเรอ

“ไฉนจึงเหม็นขนาดนี้!”

เสียงอะอะโวยวายดังมาจากบริเวณที่ไม่ไกลออกไป ตามด้วยเสียงบันแหลมสูงของผู้หญิงหลายคน มือของเหยียนจูที่ถือไม้กวาดอดชะงักมิได้ ไม่นานคนกลุ่มนั้นเดินเข้ามา ชั้นที่สามคนนางก้านลี้สั่น ห้อมล้อมสตรีรูปโฉมงดงามเรือนร่างอวบอ้วนในชุดอาภรณ์หรูหราคนหนึ่ง ชั้นที่ที่เดินนำตวาด

“บังอาจ! เจอหวากุ้ยเหริน⁴ แล้วยังไม่ทำความเคารพอีก”

เหยียนจูรีบวางไม้กวาดในมือ คุณเข้าทำความเคารพ

“ข้าน้อยถวายบังคมหวากุ้ยเหริน ขอให้หวากุ้ยเหรินมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง”

หวากุ้ยเหรินยกผ้าเช็ดหน้าแพรปิดจมูก ปรายตามองไม้กวาดของเหยียนจู

“เจ้าเป็นคนรับผิดชอบปิดกวาดมูลนกในหอวิเจียรี เหตุใดที่ไฉนจึงเหม็นขนาดนี้ เป็นเพราะเจ้าละเลยหน้าที่ใช่หรือไม่”

เหยียนจูก้มหน้าตอบ

“ข้าน้อยทำงานไม่เรียบร้อย ขอหวากุ้ยเหรินโปรดอภัยด้วย เรือนทิศตะวันออกเฉียงใต้ด้านหน้าเลี้ยงนกยูงไว้ ข้าน้อยเพิ่งเก็บกวาดอย่างหมดจด หวากุ้ยเหรินสามารถไปชื่นชมอย่างสบายใจได้พะย่ะค่ะ”

“ฮึ! ขอให้เก็บกวาดแล้วจริง ๆ เอะอะ! ถ้าทำให้รองเท้าข้า

⁴ ลำดับศักดิ์ของสตรีในวังสมัยโบราณ โดยทั่วไปเรียงลำดับดังนี้ หวงโฮ่วหรือฮองเฮา ถือเป็นประมุขของฝ่ายใน หวงกุ้ยเฟย กุ้ยเฟย ซายาซันเฟย เจ้าจอมชั้นฉิน เจ้าจอมชั้นกุ้ยเหริน (พระสนม) รองจากนั้นคือนางก้านลี้และนางในทั่วไปซึ่งแบ่งชั้นและมีคำเรียกแตกต่างกันตามยุคสมัย

สกปรก ข้าจะทูลฮ่องเต้ให้ตัดหัวเจ้าซะ!”

กล่าวจบก็มุ่งหน้าไปเรือนทิศตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีได้สั่งให้เหยียนจุลุกขึ้น

เหยียนจูก้มหน้าเฝ้ารอให้คนกลุ่มนั้นจากไปเงียบ ๆ ไม่เอะอะโวยวาย ได้แต่ยิ้มขึ้น

หวากุ้ยเหรินเป็นคนโปรดคนใหม่ของฮ่องเต้ในช่วงนี้ ถูกพลิกป้ายชื่อติดต่อกันมาลิบวันแล้ว ตอนนี้ไม่มีใครเทียบบารมีนางได้ ปกติหออวีเจินแห่งนี้ไม่มีคนที่ตั้งใจดูนางมาเยือนสักเท่าไร มีแต่คนที่เพิ่งเข้าวังอย่างนางเท่านั้นแหละที่สนใจ ได้ยินมานานแล้วว่านางหยิ่งยโสโอหัง ไม่คิดว่าวันนี้จะได้เจอกับตัวเอง

เขาคูกเขาอยู่อย่างนี้นั้นจนถึงยามเว่ย⁵

เหยียนจุเคยผ่านการฝึกฝนอย่างเข้มงวดและยากลำบาก การคูกเขาเดิมทีไม่มีอะไร เพียงแต่ข้างกายเขามีมุลนกที่เพ็งกวาดมารวมกันกองหนึ่ง พอถูกแดดส่อง กลิ่นนั้นช่าง ‘อบอวลยากจะบรรยาย’ กระนั้นฐานะขององครักษ์อวีเซวี่เป็นความลับของราชวงศ์ หากมิใช่ตอนปฏิบัติหน้าที่ เขาก็เป็นเพียงขันทีผู้ทำหน้าที่ปิดกวาดหออวีเจินเท่านั้น เจ้านายยังไม่สั่งให้เขาลูก เขาจะกล้าลุกขึ้นได้อย่างไร

ในวังหลวงกว้างใหญ่แห่งนี้ คนที่จะสั่งให้เขาลุกขึ้นโดยไม่ต้องขออนุญาตจากหวากุ้ยเหรินก่อน เกรงว่าคงมีเพียงสองท่านเท่านั้น ท่านหนึ่งคือฮองไทเฮาในวังหนึ่งสี่ ส่วนอีกหนึ่งคือฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ท่านแรกย่อมไม่สนใจความเป็นความตายของขันทีตำแหน่งเล็กๆ อย่างเขาอยู่แล้ว ส่วนอีกท่านนั้น...

⁵ คือช่วงเวลา 13.01-15.00 น.

ช่างมันเถอะ เจอเขาแล้วมีแต่จะยุ่งกว่าเดิม
ทว่าแม้เขาไม่ย่อหาเรื่องยุ่ง เรื่องยุ่งกลับเป็นฝ่ายมาหาเขา
เอง

หลี่ฟู่กอดอก เดินวนรอบตัวเขาอย่างอารมณ์ดี ใบหน้างดงาม
เปี่ยมเสน่ห์เต็มไปด้วยรอยยิ้มมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น ถ้าม
ว่า

“เจ้าคุกเข่าอย่างนี้มานานเท่าไรแล้ว”

“ทูลฝ่าบาท ข้าน้อยเริ่มคุกเข่าตั้งแต่ยามเย็น⁶ พะยะคะ”

หลี่ฟู่ย่อตัวลงโดยไม่หวั่นกลัวลักษณะ บิบบคางเหียนจูพลาง
พิจารณาหยาดเหงื่อหลายหยดที่ผุดซึมบนใบหน้าเขา ยิ้มพลางเอ่ย
ว่า

“เรารู้สึกว่าท่าทางของเจ้ายามสวมชุดชั้นที่คุกเข่าเช่นนั้นน่า
สนใจนัก ประณิบัติเราครั้งหน้าเจ้าแต่งตัวเช่นนั้นก็แล้วกัน”

เหียนจูหน้าแดง โมโหตัวเองที่ไม่อ่อนแอกว่านี้สักหน่อย จะ
ได้กระอักโลหิตใส่หน้าทราซผู้นี้ให้ตายไปเลย เขาเงยหน้ามอง
ไซ่เยวี่ยด้านหลังหลี่ฟู่ หวังให้เขากล่าวว่า

‘ฝ่าบาท ทำเช่นนั้นผิดกฎธรรมนิยมในวัง’

ทว่าอีกฝ่ายกลับเพียงเหลียวซ้ายแลขวา ความสามารถในการ
แก่งเล่งหนูนวกเป็นไปเก่งกว่าตนมากนัก เหียนจูจึงได้แต่กลืนโลหิต
คำนั้นกลับลงท้อง

หลี่ฟู่ลุกขึ้นและดึงเหียนจูขึ้นมาด้วย

“ไปเถอะ ไปดูว่ามีมือของเจ้าถดถอยลงบ้างหรือไม่”

⁶ คือช่วงเวลา 07.01-09.00 น.

ห้องขนาดเล็กในหอวีเจินที่ใช้สำหรับเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดไม่สะอาดตาแต่อย่างใด แต่ไม้กระดานตรงมุมห้องกลับขยับได้ เมื่อแตะถูกกลไก ไม้กระดานจะเลื่อนออก เผยให้เห็นบันไดยาวทอดไปสู่ข้างล่าง ซึ่งเป็นศูนย์บัญชาการที่แท้จริงของหอวีเจิน เป็นลานฝึกขององครักษ์อวีเซวีย์และสถานที่ทำงาน

ในห้องโถงร้อยสกุณาที่แสงโคมวูปไหวมีคนมาชุมนุมกันร้อยกว่าคน ยืนแบ่งเป็นสามแถวอย่างเรียบร้อย พวกเขาเห็นเหยียนจูเดินตามโอรสสวรรค์เข้ามา สีหน้าไม่แสดงอาการแปลกใจแม้แต่หน่อย เหมือนเช่นทุกครั้ง กงซุนเหยาผู้ดูแลหอวีเจินนำทุกคนคุกเข่าถวายบังคมหลีฟู่ จากนั้นสละที่นั่งตำแหน่งประธานให้เขา

หลีฟู่ไม่รีบร้อนนั่งลง แต่ผลักเหยียนจูไปกลางโถง กล่าวเสียงเกียจคร้านว่า

“กฎเดิม! ใครชนะเขาได้มารับทอง!”

สายตานับร้อยคู่พุ่งไปยังเหยียนจู ในจำนวนนั้นมีทั้งเคียดแค้นริษยา หวาดหวั่นครั่นคร้าม ส่วนแวตาละโมบและมุ่มมันของคนที่เข้ามาใหม่ก็มีไม่น้อย

วันนี้เป็นวันสำคัญขององครักษ์อวีเซวีย์ที่หนึ่งปีมีหนึ่งหน เรียกชื่อว่า ร้อยสกุณาคืนสู่รัง

หากมีใช้คนที่กำลังปฏิบัติภารกิจสำคัญและเร่งด่วนเป็นพิเศษ แล้ว ทุกคนล้วนต้องกลับมาร่วมงานนี้ วันนี้ของทุกปีจะมีการคัดคนออกด้วยการตัดสินแพ้ชนะ คัดเลือกองครักษ์อวีเซวีย์ที่มีชื่อในทะเบียนใหม่อีกครั้ง โดยมีเป้าประสงค์เพื่อให้องครักษ์อวีเซวีย์พัฒนาความสามารถของตนอยู่ตลอดเวลา

องครักษ์อวีเซวีย์แบ่งเป็นสามหน่วยย่อย หน่วยที่มีชื่อในทะเบียนอย่างเป็นทางการคือ หงส์เพลิง และ นกยูงน้ำเงิน ส่วน

อีกหน่วยคือ กระเรียนขาว เป็นสมาชิกใหม่

ในงานร้อยสกุณาคืนสู่รัง หงส์เพลิงกับนกยูงนำเงินจะจับไม้สั้นไม้ยาวเพื่อหาคู่ประลอง ฝ่ายแพ้วต้องรับการท้าทายจากกระเรียนขาว หากแม้แต่การทำประลองของกระเรียนขาวยังพ่ายแพ้ตำแหน่งย่อมถูกแทนที่ด้วยกระเรียนขาวที่เป็นฝ่ายชนะ

ไม่ว่าจะถูกผลักดันที่ตำแหน่งนี้กี่ครั้ง เขียนจู่ยังคงไม่ชินกับสายตาเหล่านี้ เขายังจำความหวาดกลัวตอนหลี่ฟูโยนเขาออกมาตรงนี้เป็นครั้งแรกในปีนั้นได้ ตอนนั้นเขายังเป็นเด็กชายไว้ผมจุกตัวเล็ก ๆ ไม่รู้ว่านี่คือแห่งหนใด และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปในหัวมึนความคิดเพียงประการเดียว...

ข้าอยากกลับบ้าน

“บ้าน? ที่นี้ก็คือบ้านของเจ้าในอนาคตไงล่ะ”

หลี่ฟูในวัยหนุ่มที่ตอนนั้นยังเป็นไท่จื่อ⁷ ยิ้มหยัน

“ลืมครอบครัวและเพื่อนฝูงของเจ้าในอดีตซะเถอะ ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าอยู่ที่นี้หรอก พวกเขาอาจคิดว่าเจ้าพลัดตกน้ำและจมน้ำตายไปแล้ว หรืออาจคิดว่าเจ้าถูกลักพาตัวไปขายเป็นทาสของชาวฮือ⁸ แล้ว แต่ไม่มีทางรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ มีชีวิตอยู่ในนี้แน่ๆ”

“พูดจาเหลวไหล! ปล่อยข้ากลับไป! ปล่อยข้ากลับไปนะ!”

ล้อกันเล่นหรืออย่างไร บ้านของเขาอยู่บนถนนเสียงอันนอกวังหลวงนี้เอง ที่นั่นมีพ่อกับแม่และยังมีพี่สาวผู้งดงามอีกหนึ่งคน

“กลับไปไม่ได้แล้ว”

หลี่ฟูในวัยหนุ่มดูอ่อนโยนกว่าตอนนี้ ดวงหน้าหล่อเหลาเวลา

⁷ หมายถึง รัชทายาท

⁸ ชื่อเรียกชนกลุ่มน้อยทางทิศตะวันออกของจีน

ยัมดูมิเสน่ห์อย่างยิ่ง แต่แวตกลับเย็นชาโหดเหี้ยมมากกว่าอายุ

“เว้นเสียแต่เจ้าจะเอาชนะทุกคนที่นี่ได้ และสร้างความดีความชอบครั้งใหญ่ให้เสด็จพ่อเลื่อนตำแหน่งเจ้าไปอยู่ในราชสำนักหาไม่แล้วเจ้ามีสองทางเลือกเท่านั้น คือมีชีวิตอยู่ต่อไปในฐานะองครักษ์อวีเซวีย หรือไม่ก็ตายไปซะ”

การดำรงอยู่ขององครักษ์อวีเซวียมิใช่ความลับ แต่สถานที่ตั้งสมาชิก และรูปแบบการฝึกฝนกลับเป็นความลับสุดยอด หากถูกเลือกเข้ามาในหออวีเจินแล้ว จะถูกตัดญาติขาดมิตร ละทิ้งอดีตของตัวเอง ละทิ้งชาติกำเนิดและชื่อแซ่ เว้นแต่จะปฏิบัติภารกิจสร้างความดีความชอบครั้งใหญ่และได้เลื่อนขั้นไปเป็นขุนนางในราชสำนัก หาไม่แล้วก็ต้องตายเท่านั้นจึงจะจากไปได้

“องครักษ์อวีเซวีย...”

เขาพิมพ์คำที่ไม่คุ้นเคยคำนี้ ยังมีรู้ความหมายของมันด้วยซ้ำ หลี่ฟู่ผลักเขาไปทางซุนเหยา

“งานร้อยสฤณาคินสู่รังปิ่นข้าจะมาดูด้วย ใครเอาชนะเจ้าเด็กคนนี้ได้ ข้าจะตกรางวัลให้เป็นทอง”

ครั้งแรกที่เข้าร่วมงานร้อยสฤณาคินสู่รัง เขาเพิ่งฝึกฝนตัวเองได้เพียงเดือนเดียว

คืนนั้นเขาถูกองครักษ์อวีเซวียทั้งหลายที่แย่งกันประจบเอาใจไว้จ้อทำร้ายจนแผลเต็มตัว ถ้าไม่เพราะกงซุนเหยาเวทนาและห้ามไว้ทัน เก่งว่าคงถูกซ้อมจนตายไปแล้ว หลี่ฟู่ยิ้มแ้มอารมณ์ดี ถือถุงใส่เงินปักดินทองลายเมฆา ไปรยทองคำแผ่นรูปใบไม้ขนาดเท่าเล็บมือออกไปกำแล้วกำเล่า

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็กลายเป็นรายการพิเศษในงาน

ร้อยสกุณาคืนสู่รัง ถูกซ่อมทุกปี เพิ่มการฝึกฝนตัวเองขึ้นทุกปี แรกเริ่มเขาไม่มีเวลาคิดถึงอนาคตที่จะต้องสร้างความสำเร็จความชอบอะไรนั้นด้วยซ้ำ

มีชีวิตอยู่ต่อไป

คือความคิดหนึ่งเดียวที่เขา มี เพื่อมิให้ตัวเองถูกซ่อมจนไม่มีเรี่ยวแรงจะตอบโต้ เพื่อมีชีวิตอยู่ต่อไป เขาต้องเคี่ยวเข็ญตัวเองให้มากกว่าทุกคน

คนที่เอาชนะเขาได้ค่อย ๆ น้อยลงทุกที หลังจากนั้นวันหนึ่งเขาซึ่งยังเป็นกระเรียนขาวก็เป็นฝ่ายทำประลองหงส์เพลิง

ไม่เคยมีใครทำเช่นนั้นมาก่อน การที่สมาชิใหม่ที่ยังฝึกฝนไม่จบหลักสูตรทำประลองกับสมาชิหน่วยที่มีชื่อในทะเบียนแล้วแทบจะเท่ากับการเอาชีวิตไปทิ้ง แต่วันนั้นเขากลับชนะ หลังจากนั้นก็ไม่เคยแพ้อีกเลย

ตอนนั้นเขาเพิ่งเข้าใจความหมายที่แท้จริงของชัยชนะ

องค์กรข้าวิเซวียไม่อาจติดต่อกับโลกภายนอก แต่สามารถรู้ข่าวคราวของครอบครัวที่อยู่ข้างนอกได้ ยังสามารถเอาเงินรางวัลที่สะสมได้ในแต่ละเดือน ฝากตัวแทนขององค์กรนำไปจุนเจือครอบครัวของตนทางอ้อม หากวันใดสร้างผลงานครั้งใหญ่ ย่อมคืนสู่ฐานะเดิม ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัวอย่างมีเกียรติ ดังนั้นองค์กรข้าวิเซวียทุกคนจึงบังคับตัวเองให้บรรลุภารกิจโดยมีชีวิตรอดกลับมา

เหยียนจูกี้ดูเดียวกัน เขาเข้าใจดี ตัวเองต้องชนะต่อไปเรื่อย ๆ เท่านั้น มิเพียงได้รับชัยชนะต่อไปเรื่อย ๆ เขาจึงจะมีชีวิตรอดจนถึงวันที่จะได้เห็นแสงสว่างอีกครั้ง

หลังจากเอาชนะผู้ทำประลองต่อเนื่องกันสามสิบคน
เหียนจูเริ่มรู้สึกเหนื่อยและหมดแรง เหตุก็เพราะคุณเข่ามานานถึง
เพียงนั้น ข้าวกลางวันยังไม่ได้กินด้วยซ้ำ ทว่าสามสิบคนนี้เป็นยอด
ฝีมือขององค์กรชั่ววีเซี่ยแล้ว แม้แต่พวกเขายังทำประลองไม่สำเร็จ
คนอื่น ๆ จึงไม่มีใครอยากรันทาที่

“ແ່ງจริง เรานำทองมาตั้งมากมาย สุดท้ายกลับต้องมอบให้
เหียนจูเพียงคนเดียวหรือ”

หลี่ฟู่กล่าวด้วยน้ำเสียงเสียดาย แววดาเจ็อรอยยิ้มกระหึ่มใจ
เหียนจูหมุนตัว กำลังจะไขกัศรชะขอบพระทัย กลับได้ยิน
เสียงเด็กหนุ่มในหน่วยกระเรียนขาวดังขึ้น

“ข้าก่อน!”

เหียนจูหันกลับไป เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งหน่วยกระเรียน
ขาวลุกขึ้นยืน เครื่องแบบของกระเรียนขาวเป็นผ้าแพรสีขาว ปีกลาย
นกกระเรียนด้วยด้ายสีน้ำเงิน ขับเน้นให้เขาดูสง่าผ่าเผย ใบหน้า
เนียนเกลี้ยงดุจหยก เขาเลิกคิ้วพลางยิ้มน้อย ๆ เป็นรอยยิ้มโอหัง
งดงามที่พบได้บนใบหน้าของเด็กหนุ่มเท่านั้น

หลี่ฟู่พิจารณาเด็กหนุ่มผู้นั้นตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า พิจารณา
อีกครั้งจากเท้าขึ้นไปถึงศีรษะ เท้าคางพลางยิ้มน้อย ๆ

“อ้อ? เจ้าชื่ออะไร เจ้าไม่ยอมรับผลการประลองครั้งนี้หรือ”

เด็กหนุ่มตอบเสียงดังกังวานว่า

“ข้าชื่อ ต้วนไป แต่อีกไม่นานจะเปลี่ยนเป็น ต้วนจู^๑ แล้ว”

กล่าวพลางปรายตามองเหียนจูอย่างท้าทาย

^๑ ไป แปลว่า ขาว จู แปลว่า ขาด, สีแดง การเปลี่ยนชื่อจาก ต้วนไป เป็น ต้วนจู
สื่อถึงการย้ายหน่วยจาก กระเรียนขาว ไปเป็น หงส์เพลิง

รอยยิ้มของหลี่ฟู่ดูอัมหิตกว่าเดิม แว่นตาทอประกายอันตราย
 “หึ..ๆ ข้าชอบคนที่ใฝ่หาความก้าวหน้าเป็นที่สุด แต่ตามกฎหมาย
 ขององค์กรก็ชั่วร้าย การข้ามขั้นทำประลองด้วยตัวเอง หาก
 ฝ่ายแพ้ จดจบก็คือ...ตาย”

เหยียนจูหัวใจมดิ่ง ความจริงกฎขององค์กรก็ชั่วร้ายมิได้
 กำหนดชัดเจนว่าถ้าตัวเองเป็นฝ่ายทำประลองแบบข้ามขั้นจะถูก
 ลงโทษอย่างไร ทว่าหลี่ฟู่เป็นไอโรสสวรรค์ ถ้าเขาอยากให้คนตาย
 จริงๆ ย่อมไม่มีใครรอด

“ฝ่าบาท...”

เหยียนจูกล่าวพลางประสานมือ กำลังจะขอความเมตตาแทน
 อีกฝ่าย แต่กลับรู้สึกถึงสายลมแผ่วเบาข้างหลัง

ลมนั้นแผ่วเบาถึงเพียงนี้ เหยียนจูรู้สึกถึงมันได้มิใช่เพราะ
 ได้ยินเสียงแหวกฝ่าอากาศ แต่เป็นเพราะสัมผัสได้ถึงไอสังหาร
 เจียบคมปราศจากความลังเล เหยียนจูหมุนตัวโดยไว เห็นจุดสีแดง
 อยู่บนผนังห้อง นั่นเป็นประกายแสงที่เกิดจากเข็มเงินสะท้อนกับ
 แสงเทียนบนผนัง

เหยียนจูอดขมวดคิ้วมิได้

แม้ว่ากฎของงานร้อยสฤณาคินสู่รังคือเป็นตายขึ้นอยู่กับ
 โชคชะตา ดังนั้นจึงอนุญาตให้ใช้อาวุธลับและยาพิษทุกชนิด ทว่า
 ตอนนี้ไอโรสสวรรค์อยู่ในงานด้วย หากพลาดพลั้งไป ทุกคนในที่นี้
 อย่าคิดว่าจะรอดชีวิตเลย

เพียงชั่วพริบตา เข็มเงินเล่มต่อไปก็ใกล้ถึงหน้าผากแล้ว
 เหยียนจูสะกิดปลายเท้า หมุนตัวกลางอากาศหลายรอบ ใช้ลมที่เกิด
 จากการหมุนตัวสกัดความรุนแรงของเข็มเงิน ทำให้เข็มชะงักนิ่งอยู่
 กลางอากาศ ตอนที่ตัวลงมาเขาถือโอกาสคืบเข็มเงิน หีบเข็มไว้

ตรงหว่างนี้วอย่าง่ายาย

เข็มเงินนั้นบางดุจเส้นผม คนที่สายตาและวิชายุทธ์อ่อนด้อย ล้วนมีอาจมองเห็น รู้สึกเพียงเหยียนจูตัวเบาจนกนางแอ่น การเคลื่อนไหวคล่องแคล่วปราดเปรียว งดงามยิ่งกว่านางรำผู้มีชื่อเสียงที่สุดในแถบฉินไหวเสียอีก หากไม่รู้ว่ามีเมื่อครู่หากเหยียนจูมีปฏิริยาตอบสนองเข้าไปเพียงนิดเดียว เขาจะต้องตาย...

เหยียนจูคิปปลายเข็มเงินเลื้อบบมองแวบหนึ่ง เห็นประกายแสงตรงหัวเข็มจึงรู้ว่าเข็มนี้อาบยาพิษ

ตัวนโป้โจมตีครั้งแรกไม่สำเร็จ การโจมตีครั้งที่สองก็ตามมา ฝ่ามือขาวราวก้อนหยกนุ่มนัม แต่กลับแผ่งพลังแข็งแกร่ง จูโจมจุดสำคัญบนร่างกายเหยียนจู

เหยียนจูหลบเลี้ยวอย่างคล่องแคล่ว ไข้เข็มเงินในมือได้กลับเป็นบางครั้ง ตัวนโป้รู้ว่าพิษนั้นร้ายแรง จึงลนลานถอยหลบด้วยความหวาดเกรง

เวลาผ่านไปนานเข้า ตัวนโป้ยังคงไม่ได้เปรียบแม้แต่น้อย กลับเหนื่อยล้ามากขึ้นทุกที บางครั้งถึงกับเผยช่องโหว่ ทว่าแม้จะเป็นเช่นนี้ อีกฝ่ายกลับไม่มีทีท่าจะเป็นฝ่ายจูโจม เหมือนต้องการให้ตนเหนื่อยและหมดแรงไปเอง ตัวนโป้โมโหหนักขึ้นทุกทีจนระงับไม่อยู่

นี่เขาดูแคลนข้าจึงได้หยอกล้อข้าเล่นใช่หรือไม?

สิ่งที่เขาไม่รู้คือเหยียนจูคิดเผื่อเขา

เหยียนจูเห็นเด็กหนุ่มผู้น้อยอายุเพียงสิบสี่สิบห้าก็มีวรยุทธ์ขั้นนี้ วันหน้าย่อมสามารถฝึกฝนจนเป็นยอดฝีมือได้ หากต้องเสียชีวิตเพราะพ่ายแพ้ให้ตน จะมีนาเสียตายหรือ แต่หากเขาจงใจเป็นฝ่ายแพ้ ย่อมมีความผิดฐานหลอกลวงเบี่ยงสูง พวกเขายังคงมีอาจรอดชีวิตได้อยู่ดี

ในเวลาเดียวกัน หลีฟูหาวและบิดชีก็ยกก่อนกล่าว
 “เหียนจู เจ้าต่อสู้อย่างพอนคลายโดยแท้ ให้เราเชิญ
 ครอบครัวเจ้ามาดูเจ้าต่อสู้ด้วยดีหรือไม่ แต่เมื่อเข้ามาแล้วย่อมออกไป
 ไม่ได้แล้วนะ”

เหียนจูตื่นตระหนก คิดในใจว่าตบตาหลีฟูไม่ได้เลยจริงๆ
 ได้แต่แข็งใจลงมือ

เดิมทีความสามารถของตัวนโป้สู้เหียนจูไม่ได้อยู่แล้ว ยามนี้
 ความเหนื่อยล้าและโทสะทำให้เขาเสียกระบวนท่า ยิ่งยากที่จะรับมือ
 เหียนจูลงมือไม่ก็กระบวนท่าก็คว่ำข้อมือเขาและออกแรงลากมา
 ตรงหน้าได้ มืออีกข้างยกขึ้นแล้วขัดเข้าไป เข็มเงินจ่อลำคอของ
 ตัวนโป้เว้นระยะเพียงสองนิ้วเท่านั้น

ผลแพ้ชนะเห็นได้ชัดเจน

“ฮ่าๆๆ ฮ่าๆๆ”

หลีฟูหัวเราะเสียงดังก่อนกล่าวสืบท่อ

“เจ้าชื่อตัวนโป้ใช่หรือไม่ มา มาหาเราตราบนี้”

เหียนจูปล่อยตัวนโป้แล้วถอยหลบไปด้านหลัง

ตัวนโป้แม้จะพ่ายแพ้ แต่ใบหน้ากลับไร้ความหวาดกลัว เดิน
 ไปคุกเข่าลงตรงหน้าหลีฟู ดวงหน้างามเฉิดฉันหงนขึ้นจ้องมอง
 หลีฟู

หลีฟูยิ้มพลางถามว่า

“เป็นอย่างไร คราวนี้ยอมจำนนหรือยัง”

“ยังพะยะค่ะ เขาอายุมากกว่าข้า ถ้าข้าอายุเท่าเขา ข้าต้อง
 เอาชนะเขาได้แน่”

คำกล่าวนี้ของเขาฟังดูไร้เหตุผล เพราะแต่ไหนแต่ไรมาห่อ
 อวี๋จินดูแต่ผลแพ้ชนะ ไม่แบ่งเด็กผู้ใหญ่ องค์กรักห่อวี๋เซวี่ที่เหียนจู

ทำประลองตอนนั้นก็อยู่ในวัยหนุ่มที่มากด้วยพลังกำลัง

“อ้อ? แต่องครักษ์อวีเซวียเมื่อแพ้ย่อมต้องตาย เกรงว่าเจ้าคงไม่มีชีวิตอยู่จนอายุเท่าเขาแล้วกระมัง”

หลี่ฟู่กล่าว

ตัวนโป้น้ำเสียงอ่อนลงทันที ก้มหน้ากล่าวปนสะอื้นเล็กน้อย

“หากฝ่าบาทมิให้ตัวนโป้มีชีวิต เช่นนั้นตัวนโป้ก็ไม่ขออยู่ต่อพะย่ะค่ะ”

หลี่ฟู่บิ่บคางเขาให้เงยหน้าขึ้น พิจารณาดวงหน้านั้นพลางเอ่ยว่า

“เราให้เจ้าทำอะไร เจ้าก็ยินดีทำหรือ”

“ตัวนโป้เป็นข้ารับใช้ของฝ่าบาท ฝ่าบาทประสงค์ให้ทำอะไร ย่อมยินดีทั้งนั้น”

“ดี”

หลี่ฟู่เอ่ยแล้วคลี่ม้ออารมณ์ดีกว่าเดิม ก่อนกล่าวต่อ

“ข้าขอถามเจ้า เจ้าเป็นหงส์เพลิงหรือนกยูงน้ำเงิน”

ตัวนโป้ส่ายหน้าปฏิเสธ

“มิใช่ทั้งสองประการพะย่ะค่ะ”

“ในเมื่อมิใช่ของครักษ์อวีเซวีย ย่อมไม่ต้องทำตามกฎระเบียบขององครักษ์อวีเซวีย”

แม้กระเรียนขาวจะเป็นคนของหออวีเจิน ทว่าตราบใดที่ยังไม่มีชื่อในทะเบียนของครักษ์อวีเซวียอย่างเป็นทางการ ย่อมไม่นับเป็นองครักษ์อวีเซวียที่แท้จริง

“แต่ถ้าอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป นับจากนี้ย่อมมีอาจเป็นองครักษ์อวีเซวียได้อีก”

หลี่ฟู่กล่าวสืบต่อ

ตัวนโป้โขกศึระษัทนที ยัมพลางกล่าวว่

“ฝ่าบาทให้ตัวนโป้ทำอะไร ตัวนโป้ก็จะทำอย่างนั้น ฝ่าบาท
ไม่ให้ตัวนโป้เป็นองครักษ์อวีเชวีย ตัวนโป้ย่อมไม่เป็นองครักษ์
อวีเชวีย”

“ดีมาก”

หลี่ฟูเอ่ยชมพลางลูบหัวเขา ก่อนกล่าวต่อ

“จากนี้ให้เจ้าไปอยู่ตำหนักในแล้วกัน”

“ฝ่าบาท!”

เหยียนจุหลุดอุทาน ก่อนกล่าวต่ออย่างอดไม่ได้

“เขา...เขายังเด็ก”

เขารู้อยู่แล้ว ตั้งแต่เห็นรูปโฉมของตัวนโป้ เหยียนจูก็รู้ว่า
หลี่ฟูไม่มีทางปล่อยเขาไป

หลี่ฟูไม่เห็นด้วย จึงกล่าวว่

“เด็ก? ดูเหมือนตอนนั้นเจ้ายังเด็กกว่าเขาเสียอีก”

เหยียนจูอับจนถ้อยคำ

เพราะเขาผ่านความเจ็บปวดแบบนั้นมาก่อน จึงไม่อยากจะให้
ตัวนโป้เจริญรอยตาม แต่เห็นชัดว่าหลี่ฟูไม่สยใจสักนิด เพียงเท่านั้น
ขบคิดแล้วเอ่ยว่

“แต่การอยู่ในตำหนักในต้องมีตำแหน่ง จะให้ตำแหน่งอะไร
เจ้าดีล่ะ”

ตัวนโป้ก้มหน้าหมอบอยู่บนพื้น มุมปากมุ่ดรอยยิ้ม

เขาไม่เคยคิดว่าจะสามารถเอาชนะเหยียนจุที่หลายปีมานี้
ไม่เคยแพ้ใครได้อยู่แล้ว ที่ดิงตันทำประลองก็เพียงอยากใช้วิธีการ
แบบเดียวกันดึงดูดความสนใจจากหลี่ฟูเท่านั้นเอง พวกเขาสามารถ
ใช้รูปร่างหน้าตาแลกกับลาภยศ แล้วโฉนเขาตัวนโป้จะทำบ้างไม่ได้

“ให้เจ้าเป็นขันทีตำหนักในแล้วกัน!”

หลี่ฟู่ห่อกำปั้นต่อยฝ่ามือตนเอง ท่าทางเบิกบานเหมือน
ตัดสินใจเรื่องยากบางประการได้

รอยยิ้มของตัวนโป้ชะงักค้าง ใบหน้าพลันซีดเผือดไร้สีเลือด
มือที่วางอยู่บนพื้นกำแน่นจนแทบจะหลุดพื้นขึ้นมา กระนั้นน้ำเสียง
กลับยังเบิกบาน...เค้นเสียงยินดีลอดไรฟันออกมา

“ขอบพระทัย...ฝ่าบาท”

หลี่ฟู่ลุกขึ้นเดินผ่านหน้าเขาไป เมื่อถึงตรงหน้ากงซุนเหยาจึง
เอ่ยว่า

“คนผู้นี้เราต้องการ วันหน้าเจ้าค่อยประสานกับไซ่เยวี่ก็
แล้วกัน”

จากนั้นโอบเหียนจูที่ตะลึงงันเดินไปยังบันได เดินพลางโปรย
ทองแผ่นรูปใบไม้ไปให้กลุ่มคนพร้อมกับกล่าวอย่างอารมณ์ดีว่า

“นี่เป็นเงินที่ได้เท่าเหียนจูเลี้ยงเหล่าพวกเจ้า”

หลายปีมานี้ จำนวนทองแผ่นรูปใบไม้ที่ช่วงชิงได้กลายเป็น
การประลองประเพณีหนึ่งของเหล่าองค์กรชั่วชั่วร้าย เพียงแต่หาก
เทียบกับการประลองยุทธ์อย่างจริงจังแล้ว นี่เป็นการประลองที่
ผ่อนคลายเป็นสร้างความเบิกบานกว่ามาก พวกเขาแสดงกระบวน
ท่าเด็ดดกปลดใบพลางตะโกนเสียงดัง

“ขอบพระทัยฝ่าบาท! ขอบคุณได้เท่าเหียนจู!”

ตัวนโป้เงยหน้ามองแผ่นหลังของเหียนจู ความริษยาใน
ดวงตาแทบจะลุกเป็นไฟ

ผนพำตันหลิวใบปลิดปลิว นุบผาร่วงโรยเผยสกุณา

ผนฤดูใบไม้ผลิตกลงมาตลอดทั้งวัน จวบจนพลบค่ำจึงหยุด

พื้นเปียกชื้น สายลมอ่อนที่พัดมาเจือไอเย็นจาง ๆ ท่ามกลางราตรี
บุรุษผู้หนึ่งกำลังรุดไปตำหนักบรรทมในวังต้อยยัง เขาว่องไวยิ่งกว่า
สายลม ทว่ากลับแผ่วเบายิ่งกว่าสายลม แม้จะซอกแซกไปในวังหลวง
ที่มีการเฝ้าระวังอย่างเข้มงวด แต่กลับเหมือนเดินอยู่ในดินแดนที่
ปราศจากผู้คน ทหารจันทเวีย¹⁰ ที่ยืนเฝ้ายามหรือลาดตระเวนไม่
ตระหนักถึงความเคลื่อนไหวของเขาเลย แม้จะรู้สึกได้ แต่ก็คิดว่าเป็น
เพียงสายลมพัดดอกไม้ใบไม้ให้ปลิวไปรยเท่านั้น

ในวังต้อยยัง เด็กหนุ่มผู้หนึ่งสวมชุดผ้าโปร่งบางสีฟ้า เอนกาย
อยู่บนเตียงนุ่ม ผ้าที่ห่อหุ้มเรือนร่างงดงามของเด็กหนุ่มอ่อนนุ่มถึง
เพียงนั้น ทำให้ทุกสัดส่วนของร่างกายถูกขบเน้นจนเห็นเด่นชัด เด็ก
หนุ่มปรับเปลี่ยนท่านอนของตัวเองไม่หยุด บรรดาข้าราชบริพารที่
อารมณ์แปรปรวนและหมกมุ่นในกามภูณนั้นเข้ามาและได้เห็นท่วงท่า
อันเ้ายาวนมากที่สุด

ทันใดนั้น ลมวูบหนึ่งพัดไล่ผ้าม่านงดงามริมหน้าต่างจนปลิว
ขึ้น

เด็กหนุ่มชะงักการกระทำ ลุกขึ้นนั่งช้า ๆ

“ใครนะ!”

บุรุษผู้หนึ่งก้าวออกมาจากข้างเตียงนุ่ม

เสื้อผ้าที่สวมเป็นเครื่องแบบหงส์เพลิง ผ้าแพรสีกรมท่า บนนั้น
ใช้ด้ายสีทองและสีแดงปักลายนกตัวใหญ่ย่อของเพลิง หางนกที่
ดูเหมือนเปลวเพลิงร้อนแรงทั้งตัวยาวไปจรดชายเสื้อด้านล่าง

¹⁰ จัน แปลว่า ไกลชิด เวีย แปลว่า คุ่มครอง, อารักขา ทหารจันทเวียจึงหมายถึง
ทหารที่ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยอย่างใกล้ชิด บางยุคสมัยใช้เป็นชื่อของ
ทหารที่มีฝีมือเยี่ยมยอด

ใบหน้านั้นเนียนเกลี้ยงดุจหยก คิ้วเป็นรูปดาบสีจาง ดวงตาประหนึ่ง
หยกดำ ริมฝีปากแดงระเรื่อ

“ถ้าไม่มีคำสั่ง องค์ครุฑก็เชื่อว่าจะปรากฏตัวไม่ได้มิใช่หรือ”
“ตัวนโป...”

เด็กหนุ่มกล่าวขัดเขว่า

“ฝ่าบาทพระราชทานชื่อให้ข้าว่า หลันอวี แล้ว”

เหยียนจุทออดถอนใจก่อนกล่าวว่า

“หลันอวี ไปกับข้า ข้าจะพาเจ้าหนีออกจากวัง”

“หนี?”

หลันอวีทวนคำก่อนหัวเราะออกมา จากนั้นค่อยกล่าวว่า

“ทำไมข้าต้องหนี ข้ากำลังจะได้เป็นคนโปรดอยู่แล้ว”

เหยียนจุทอกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“เจ้าไม่รู้จักรักความเจ็บปวดแบบนี้ด้วยซ้ำ! เจ้ายังเด็ก ยังมี
หนทางให้ก้าวเดินอีกมาก!”

“อ้อ?”

หลันอวีเอ่ยแล้วหัวเราะเบา ๆ ก่อนกล่าวว่าสืบต่อ

“ข้าไม่รู้ แต่เจ้ารู้มิใช่ เจ้าบอกข้าสิ”

กล่าวจบก็ทำหน้าเหมือนกำลังดูการละเล่นแสนสนุก

หลันอวีเกลียดชายหนุ่มตรงหน้าผู้นี้เหลือเกิน ทั้งที่เขาเองก็
อ้าขาแลกกับลาภยศ แต่กลับเสแสร้งปั้นทำมีคุณธรรมมาสั่งสอนตน
จะว่าไปแล้วมิใช่เพราะกลัวตนจะมาแย่งตำแหน่งของเขาไปหรอก
หรือ

เหยียนจุทอหน้าซีดลงทันใด

ปีนั้น ในพลับพลาที่ประทับในเจียงหนาน ห้องบรรทมนั้นมี
แสงไฟสว่างไสวเหมือนวังดู่ย้ง ม่านเตียงซ้อนกันหลายชั้น เขาถูก

เชือกแดงมัดไว้กับเตียง ร่างกายที่ยังเจริญเติบโตไม่สมบูรณ์ถูกบังคับให้เปิดอ้า รongรับความเจ็บปวดเหมือนถูกฉีกกระชาก แต่จะ让他บรรยายความเจ็บปวดอันอัปยศอดสูอย่างนั้นออกมาได้อย่างไร เขาจะเอ่ยปากได้อย่างไร

เวลานี้เอง เสียงตะโกนของคนที่ดำหนักในพลันดังขึ้นข้างนอก

“ฮ้องได้เสีย!”

เหียนจูยื่นมือไปหาหลันอวี่ กล่าวอย่างร้อนรนว่า

“จะไปกับก็ต้องให้โอกาสตอนนี้แล้ว”

หลันอวี่ยื่นมือไปกุมมือเขาไว้ดูจกัน เหียนจูกำลังดีใจ คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายกลับกอดแขนเขาแน่นแล้วดึงมากดตรงหน้าอกตน ตะเบ็งเสียงร้องดังลั่น

“อ้อ! เหียนจู เจ้าคิดจะทำอะไร เจ้าอย่าทำเช่นนี้! ฝ่าบาท! ฝ่าบาท! ช่วยซำน้อยด้วย!”

เหียนจูตื่นตระหนก ผลักเขาออกหมายจะดึงแขนกลับมา แต่กลับทำไม่สำเร็จ ระหว่างยื้อยุดกัน ชุดผ้าไปรงบางของหลันอวี่เลื่อนหลุดไปข้างหนึ่ง เผยให้เห็นแขนครึ่งท่อนที่ขาวเนียนดูจราวกับอวอน

“เกิดอะไรขึ้น!”

โอรสสวรรค์ที่สวมชุดทั่วไปตัดเย็บจากแพรสีเหลืองเดินเข้ามา นิ่งหน้ามองสองคนที่ยื้อยุดจูดกระชากกัน

หลันอวี่ปล่อยเหียนจูในที่สุด โฝไปแทบเท้าหลิฟู่

“ฝ่าบาท! ไม่เกี่ยวกับซำน้อยนะพะยะคะ เป็นเขา...เขาแอบบุกเข้ามาทำลับๆ ล่อๆ”

เหียนจูเห็นหยาดน้ำตาตรงหางตาเขาแล้ว แผ่นหลังเย็นเยือกอย่างห้ามไม่อยู่ เขาเม้มปาก คุณเข้าโขกศีรษะให้หลิฟู่อย่างนอบน้อม

“ข้า่น้อยถวายบังคมฝ่าบาท”

หลี่ฟู่ยังไม่สั่งให้พวกเขาลุกขึ้น โบกมือไล่ชั้นที่และนางกำนัลออกไป นั่งลงแล้วจิบน้ำชาอย่างผ่อนคลาย

“เสี่ยวอวี่เออร์ เจ้าพูดก่อน”

หลันอวี่คุกเข่าแทบเท้าเขาอย่างน่าสงสาร

“ทูลฝ่าบาท ได้เท้าเหยียนจูแฝงตัวเข้ามาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ จะบังคับข้า่น้อยให้ตามเขาไปให้ได้ ข้า่น้อยยอมไม่ยินยอมอยู่แล้ว เขาจึง...ดังนั้นจึงเป็นอย่างที่ฝ่าบาททรงเห็นเมื่อครูนี้นะพะย่ะค่ะ”

“อืม”

หลี่ฟู่เอ่ยด้วยสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน ก่อนกล่าวสืบท่อ

“เหยียนจู ที่หลันอวี่กล่าวมีคำเท็จหรือไม่”

แม้ฟังดูแล้วเรื่องราวจะไม่ใช่ออย่างนั้น แต่หลันอวี่มิได้โกหกจริง ๆ หน้าผากเหยียนจูมีเหงื่อเย็นซึมออกมาหยดหนึ่ง ผงกศีรษะพลงตอบ

“ไม่มีคำเท็จพะย่ะค่ะ”

“เสี่ยวอวี่เออร์ ตามความเห็นเจ้า เหตุใดเหยียนจูจึงจะพาเจ้าไปให้ได้”

“เรื่องนี้...”

หลันอวี่ผู้มีใบหน้าอ่อนเยาว์หลงเหลืออยู่ เปรยด้วยสีหน้าแดงก่ำ ก่อนกล่าวต่อเสียงหวาน

“ข้า่น้อยจะเอ่ยออกมาได้อย่างไรพะย่ะค่ะ”

เหยียนจูลอบพิจารณาสีหน้าของหลี่ฟู่ด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ แต่กลับมองไม่เห็นอารมณ์ใด ๆ เขารู้ดีว่าด้วยสติปัญญาของหลี่ฟู่ ดูออกไม่ยากกว่าหลันอวี่กำลังใส่สีตีไข่ แต่ที่เขาหวาดหวั่นคือหลี่ฟู่จะฉวยโอกาสนี้ทรมานพวกเขาสองคน

เห็นเพียงหลีฟุยิ้มน้อย ๆ กวักมือเรียกเหยียนจู
“มานี่”

หัวใจของเหยียนจูหนาวเยือกไปครึ่งหนึ่ง ใช้มือและเท้าคลาน
เข้าไป คุณเข่าแทบเท้าอีกฝั่งของหลีฟุเหมือนหลันอวี่ หลีฟุยื่นมือไป
เกาคางเหยียนจู ท่าทางอ่อนโยนเหมือนกำลังลูบไล้ลูกแมวด้วยความรัก

“มิน่า ก่อนหน้านี้ถึงมีคำกล่าวมากมาย ที่แท้เจ้าชอบเด็ก
คนนี้?”

“ข้าน้อยมิบังอาจพะยะค่ะ”

หลีฟุทอดถอนใจก่อนกล่าว

“ก็ใช่สินะ เหยียนจูโตแล้ว อยากมีคนปรนนิบัติบ้างแล้ว
เสียวอว์เออร์ จั๊นเจ้าทำให้ผู้อาวุโสสบายตัวก่อนแล้วกัน”

เหยียนจูกับหลันอวี่ใบหน้าเขียวคล้ำ แม้แต่หลันอวี่ที่ตัดสินใจ
ยอมสละศักดิ์ศรีลูกผู้ชายแลกกับลาภยศก็คิดไม่ถึงว่าหลีฟุจะบ้าคลั่ง
กว่าที่เขาคิดไว้ ต้องการให้ทั้งสองร่วมประเวณีกันต่อหน้าเขา นี่ใช่
การรับพระเมตตาจากฮ่องเต้ในตำหนักในที่ไหนกัน เห็นชัดว่าหยอก
ล้อพวกเขาเล่นเหมือนทั้งสองเป็นนางconcubineในหอนางโลม

หลีฟุเห็นทั้งสองนั่งงันอยู่ที่เดิม จึงตบหน้าผากพลงเอ่ย

“ดูเราสิ เกือบลืมนี่เลย เคยแต่สอนเหยียนจูให้รองรับความ
สำราญ กลับไม่เคยสอนเขาว่าต้องดักดวงความสำราญอย่างไร
มา ๆ ๆ เราบอกแล้วพวกเจ้าทำตามก็แล้วกัน เสียวอว์เออร์ เจ้า
ต้องลำบากหน่อยนะ ถึงอย่างไรนี่ก็เป็นครั้งแรกที่เหยียนจูอยู่ข้าง
บน”

“...”

“...”

เหยียนจูคุกเข่านิ่งไม่ขยับ ใบหน้าเปลี่ยนจากแดงเป็นเขียว จากเขียวเป็นขาว ใจคิดว่าหากเขาจะยอมตายดีกว่ายอมจำนน ควรจะกระโดดเข้าไปบิบบคอส่องเต้สุนัขผู้นี้ก่อนดีหรือไม่ จะได้ระบายความแค้นตลอดหลายปีมานี้ด้วย ยิ่งคิดยิ่งอยากทำเช่นนั้น แต่สติสัมปชัญญะเตือนเขาว่าต้องอดทน หากไม่แล้วครอบครัวของตนซึ่งไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ใดยอมพลอยเดือดร้อนไปด้วย

เส้นเลือดบนหน้าผากหลั่นอวีไต้ตันตูปไม่หยุดหย่อน เขาเกลียดเหยียนจูเป็นที่สุด แต่ทราซผู้นี้กลับจะให้มันมาเปิดบริษัทตนเหมือนต้องการแสดงให้เห็นว่าเป็นข้ารับใช้เหมือนกัน ตนยังต่ำต้อยกว่ามันชั้นหนึ่งด้วยซ้ำ ทำเช่นนั้นสร้างความอดสูให้เขายิ่งกว่าถูกตบหน้าหลายขาดเสียอีก อีกทั้งได้ยืนมานานแล้วว่าจะส่องเต้ผู้นี้อารมณ์แปรปรวนกับเรื่องบนเตียง หากเขาร่วมประเวณีกับเหยียนจูจริงและทิ้งอีกฝ่ายไว้ข้าง ๆ ใครจะไปรู้ว่าทราซผู้นี้จะบันดาลโทสะขึ้นมากะทันหันหรือไม่

ระหว่างที่ทั้งสองต่างใคร่ครวญและต่อสู้กับความคิดตัวเองว่าจะพลีกายเพื่อรักษาชีพ หรือจะพลีชีพเพื่อดำรงไว้ซึ่งคุณธรรม ทันใดนั้นคนผู้หนึ่งพลันวิ่งเข้ามาจากข้างนอก เป็นไซ่เยวี่นั่นเอง เขาไขกัศรีชะพลางรายงานหลี่ฟู่อย่างร้อนรน

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วพะยะคะฝ่าบาท! ได้ทำเฉาฉลักหวากุ้ย-เหรินตกน้ำพะยะคะ!”

แม้จะเป็นโอรสสวรรค์ที่สุขุมเยือกเย็นมาตลอด ยามนี้ใบหน้าก็ยิ่งถอดสี

ในราชสำนักหาได้มีได้ทำเฉาเพียงคนเดียว แต่เกรงว่าได้ทำเฉาที่กล้ำกลัฟพระสนมฝ่ายในตกน้ำคงมีเพียงคนเดียว และได้ทำเฉาที่สามารถทำให้เทียนอู้อี้¹¹ ผู้ส่งาฝ่าเผยประหลาดนลานได้ก็มี

เพียงคนเดียวด้วยกัน

หลี่ฟู่ลุกพรวดทันใด วิ่งออกไปข้างนอกโดยไม่รีรอ วิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็ย้อนกลับมาตีบก้นเหยียนจู

“เจ้ายังจะคุกเข่าอยู่ทำไม รีบไปสิ!”

เหยียนจูเป็นดุจพยาธิในท้องของหลี่ฟู่มานานแล้ว เข้าใจความหมายของอีกฝ่ายในทันที ยิ่งรู้ดีว่ายามนี้เขาไม่มีทางถือสาที่ตนไม่ปฏิบัติตามกฎธรรมเนียม เห็นเพียงลมวูบหนึ่งหอบพัดฝ่ามาน ผินงามจนปลิวขึ้น ยามม่านทั้งตัวลง เหยียนจูก็หายไปอย่างไรร่องรอยเสียแล้ว

ตอนหลี่ฟู่ไปถึงศาลากลางน้ำในอุทยานหลวง หวากุ้ย-เหรินถูกช่วยขึ้นมาและส่งกลับวังหวาหมิงแล้ว มีหมอลวงคอยดูแลรักษาอยู่

ในศาลากลางน้ำ คนสองฝ่ายกำลังเผชิญหน้ากัน ฝ่ายหนึ่งคือขันทีและนางกำนัลวังหวาหมิง กำลังเอะอะโวยวายต่อหน้าเจ้าเหยียน อีกฝ่ายหนึ่งเป็นเด็กรับใช้สองคนของเจ้าเหยียนที่พยายามห้ามปรามพวกเขาสุดกำลัง ที่น่าแปลกคือเด็กรับใช้นี้ดูอ่อนแอ แต่ไม่ว่าอย่างไรคนของวังหวาหมิงก็ไม่อาจฝ่าการคุ้มกันของพวกเขาไปได้

ส่วนบุคคลที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องราวครั้งนี้ กำลังเอนกายฟังเสาวอย่างผ่อนคลาย รินสุราให้ตัวเองและดื่มอยู่น้ำทะเลสาบที่ใสกระจ่างดูจันทราและคันท้อง ราวกับเรื่องทั้งหมดล้วนไม่

¹¹ คำว่า ‘ตี’ มาจาก หงตี้ ที่แปลว่า ส่องเต้ เทียนอู๋ตีจึงหมายถึงส่องเต้เทียนอู๋หรือจักรพรรดิเทียนอู๋

เกี่ยวข้องกับเขา สายลมอ่อนพัดเส้นผมเขาจนพลิวปลิว อารมณ์ดี
ชาวดุจหิมะทำให้เขาดูเหมือนจันทร์ในภาพวาด งงถามยิ่งกว่า
เทพเจ้าในดวงจันทร์ หลี่ฟู่เห็นเขายังนั่งอยู่อย่างปลอดภัยโดยไม่ถูก
ทำร้ายแม้แต่ปลายเส้นผม ก็รู้ว่าต้องเป็นเหยียนจูที่แฝงตัวอยู่ใน
ที่ลับคอยช่วยเหลือ อดไม่ได้ที่จะพรุลงหายใจอย่างโล่งอก

“ฮ้องเต้เสด็จ!” ไช่เยวี่ตะโกน

คนในศาลาหยุดทะเลาะกันในที่สุด คุณเข้าถวายเป็นมงคลอย่าง
พร้อมเพรียง

“ฝ่าบาท! พระองค์ต้องให้ความเป็นธรรมแก่พระสนมของพวกเขา
ร่านะเพคะ!”

นางกำนัลรุ่นใหญ่ของวังหวาหมิงรำให้พลางกล่าวต่อ

“ก๊วยเหรินแคว่รู้จักเอาใจฝ่าบาทเท่านั้น ไม่รู้ไปล่วงเกินใครเข้า
ถึงทำให้ได้ทำเฉาหลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้ โชคดีที่บาร์มีของฝ่าบาท
คุ้มครอง ถูกช่วยขึ้นมาทันเวลา หาไม่แล้ว...ฮือ ๆ ๆ...”

พอนางรำให้ คนอื่นๆ ในวังหวาหมิงก็รำให้พุ่มพ่ายตาม

หลี่ฟู่หนวกหูจนคิ้วขมวดมุ่น ขณะกำลังจะเอ่ยวาจา พลัน
ได้ยินเสียงดังมาจากข้างหลัง

“จยาอ้อฮองไทเฮาเสด็จ!”

เขาตกใจ แม้จะรู้แต่แรกแล้วว่าฮองไทเฮาต้องมา แต่กลับคิด
ไม่ถึงว่าจะมาเร็วถึงเพียงนี้ คนของฮองไทเฮา หาใช่คนที่เหยียนจูจะ
แตะต้องได้

ตอนนั้นเขาได้แต่เดินไปตรงหน้าเฉาเหยียน แข็งใจฟาดฝ่ามือ
ใส่ดวงหน้างดงามจนไม่เหมือนมนุษย์แล้วววด่า

“เจ้าคนหน้าไม่อาย! หวาก๊วยเหรินไปทำอะไรเจ้า เจ้าถึงต้อง
ทำร้ายนางเช่นนี้! วันหน้าหากเราจะแต่งตั้งใครเป็นฮองเฮา เจ้ามี

ต้องก่อกบฏรี”

เฉาเหียนไม่ร้องไห้ไววายและไม่อ้อนวอน เอาแต่ยิ้มเย็น พลังมองเขา

หลี่ฟู่รู้ว่าเขาตระหนักดีถึงความลำบากใจของตน แต่กลับดีขึ้น ไม่ยอมแสดงละครว่ายอมจำนน ความปวดใจแปรเปลี่ยนเป็น ความขุ่นเคืองอย่างอดไม่ได้ จึงเอ่ยเสียงเย็น

“ใครก็ได้! ลากตัวมันไปขังในหอสำนึกตน! หากไม่มีคำสั่งของเรา ใครก็ห้ามพบมันทั้งนั้น!”

หอสำนึกตนเดิมทีเป็นสถานที่ทบทวนตัวเองและสงบจิตใจของเทียนเซ่งต้าตี้ ปฐมกษัตริย์แห่งแคว้นเทียนเฉา ภายหลังค่อยๆ กลายเป็นสถานที่ลงโทษเชื้อพระวงศ์ในวัง

เฉาเหียนแม้มีตำแหน่งซังต้าฟู่ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเขา กับหลี่ฟู่ทุกคนรู้ดี ดังนั้นจึงลงโทษเขาเหมือนลงโทษเชื้อพระวงศ์คนหนึ่ง

“ฮ้องเต๋ออย่าพิโรธเลย เฉาเหียน...”

น้ำเสียงน่าเกรงขามดังขึ้น จยาอ้อฮองไทเฮามาถึงแล้ว

“เสด็จแม่อย่าทรงขอความเมตตาแทนเขาเลย!”

หลี่ฟู่ขุ่นนางด้วยน้ำเสียงเย็นกราน ก่อนกล่าวสืบท่อ

“เราตัดสินใจแล้ว ใครก็ไม่ต้องพูดอะไรอีกทั้งนั้น เสด็จแม่ไปเยี่ยมหวาก้วยเหรินกับเราที่วังหวาหมิงเถอะ ตามหลักแล้วสนมชายา จากตำหนักในไม่ควรมาเดินเล่นที่อุทยานด้านหลังในเวลานี้ เกรงว่า คงมีลับลมคมในอะไรซ่อนอยู่ เราจะไปคืนความเป็นธรรมให้นางเอง”

กล่าวจบก็ประคองฮองไทเฮาออกจากศาลากลางน้ำด้วยตัวเอง แม้แต่หางตาก็มิได้เหลือบแลเฉาเหียนที่ถูกกองครักษ์มัดตัวไว้

ถ้อยวาจานั้นกล่าวได้นำฟังทีเดียว แต่จายอฮองไทเฮามีหรือจะไม่เข้าใจ หลี่ฟูกำลังบอกเป็นนัยว่าหากู้ยเหรินเองก็ทำผิดเช่นกัน หากจะสืบสาวเอาความให้ละเอียดจริง ๆ ล้วนไม่เป็นผลดีต่อผู้ใดทั้งสิ้น จึงได้แต่ยอมยุติเรื่องนี้เพียงเท่านี้

สร้างทำที่อ่านอนุมัติฎีกาอย่างใจเย็นได้ครู่หนึ่ง เมื่อแน่ใจ
ว่าบริเวณรอบห้องทรงพระอักษรนอกจากไช่เยวี่แล้วไม่มีคนอื่นอีก
โอรสสวรรค์หลี่ฟูก็เดินไปริมหน้าต่าง กดเสียงเบาะตะโกนออกไป

“เหยียนจุ! เหยียนจุ!”

เหมือนมีผ้าโปร่งสีดำลิวผ่านไป เกรว่งสูงโปร่งสายหนึ่งทั้ง
ตัวลงมาตรงหน้าต่าง กัมศิระชะทำความเคารพ

“ข้าน้อยถวายบังคมฝ่าบาท”

หลี่ฟูถามอย่างร้อใจเล็กน้อยว่า

“สถานการณ์ในหอสำนักตนเป็นอย่างไรบ้าง”

“ทูลฝ่าบาท เมื่อคืนข้าน้อยนำปายคำสั่งของไ้กงกงไปจัดการ
อย่างลับ ๆ แล้ว รับรองว่าได้ทำเฉาจะไม่ได้ได้รับความลำบากแม้แต่
น้อยแน่นอน ฝ่าบาททรงมีรับสั่งไม่ให้ผู้ใดไปพบเขา ดังนั้นคนของ
ไทเฮาจึงเข้าไปไม่ได้เช่นกัน ข้าน้อยตรวจสอบอาหารและน้ำด้วย
ตัวเองอีกรอบก่อนส่งเข้าไป ไม่ผิดพลาดแน่นอนพะยะค่ะ”

“อืม”

หลี่ฟูพยักหน้านิด ๆ ก่อนกล่าวต่อเสียงขรัม

“แต่ไหนแต่ไรมา เรื่องที่เจ้าจัดการข้าล้วนวางใจ เรากับไช่เยวี่
ถูกไทเฮาจับตาดูอย่างเข้มงวด เจ้าต้องไปดูทางโน้นบ่อย ๆ ถ้าเขา
ถูกทำร้ายแม้แต่ปลายเส้นผม...”

“ข้าน้อยรับรองว่าได้ทำเฉาจะไม่ได้ถูกแตะต้องแม้แต่ปลาย

เส้นขนพะยะค่ะ”

เหียนจูรีบรับประกันเป็นมั่นเหมาะ

“ดีมาก”

หลี่ฟูเอ๋ยชมแล้วผลิยิ้มพึงพอใจ ก่อนรับสั่งต่อ

“ลุกขึ้นเถอะ”

จากนั้นหยิบวัตถุขนาดเท่าครึ่งฝ่ามือออกมาวางบนมือของ
เหียนจู

“เมื่อคืนข้าตบหน้าเขาต่อหน้าธารกำนัล เขาต้องโกรธมากแน่
เจ้าช่วยนำของสิ่งนี้ไปให้เขาและกล่าวถ้อยวาจาที่น่าฟังกับเขา
หน่อย”

ตอนนั้นแม้หลี่ฟูจะโมโห ทว่าตกกลางคืนทบทวนดูแล้ว กลับ
รู้สึกว่าเป็นตัวเองที่ทำให้ผู้อื่นลำบากใจก่อน ทั้งยังนึกเสียใจภายหลัง
ที่ฝ่ามือมันออกแรงมากเกินไป ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกที่ตัวเองผิด

เหียนจูรับมาดู อดรู้สึกขบขันมิได้

นั่นเป็นกระต่ายตัวหนึ่งที่सानจากไปไผ่ คาดไม่ถึงว่าเทียนอู่ตี
ผู้มีอำนาจสูงสุดในใต้หล้า ของที่มอบให้คนรักจะเป็นของเด็กเล่น
เช่นนี้

ไซ่สี เพชรนิลจินดาทั่วไป บุคคลที่เป็นเหมือนเทพเซียนผู้นั้น
จะใส่ใจได้อย่างไร กลับเป็นกระต่ายตัวเล็ก ๆ ตัวนี้ที่สามารถแสดง
ถึงความจริงใจซึ่งแม้แต่ทองพันชั่งก็ยังไม่แลกมาไม่ได้...ความบริสุทธิ์
จริงใจเพียงหนึ่งเดียวของหลี่ฟูผู้เป็นฮ่องเต้

เห็นมุมปากเขาอมยิ้ม หลี่ฟูจุนเล็กน้อย

“เจ้ายิ้มอะไร นึกขึ้นที่ฝ่ามือเราแย่มากเกินไปงั้นหรือ”

“หาмиได้พะยะค่ะ หาмиได้! เป็นเพราะฝ่ามือของฝ่าบาทตีเกินไป
ไป ทำให้ข้าน้อยชื่นชมกระต่ายประณีตตัวนี้จนเพลิน ขอฝ่าบาททรง

อภัยด้วย”

ผีปากประจบสอพลอของเหียนจุลล่องแคล่วทีเดียว

หลี่ฟู่ยื่นมือไปหยิกแก้มเขา บริภาษว่า

“อย่ามาทำปากดีต่อหน้าเราหน่อยเลย! ใจเจ้าคิดอะไรอยู่ คิดว่าเราไม่รู้หรือ รีบเอาไปมอบให้เขา!”

หยาตวสันต์เหลือเฟือเพียงถ้วย เยือกเย็นดุน้ำแข็ง

ช่วงเวลาที่หิมะละลาย อากาศเหน็บหนาวกว่าเดิม แต่ห้องในหอสำนึกตนกลับอบอุ่น พื้นปูหญ้าแห้งเป็นชั้นหนาเพื่อดูความชื้น ใช้ไม้กระดานทับให้แน่นแล้วค่อยปูพรมขนสัตว์ผืนหนาทับอีกชั้น เตาผิงมีไฟลุกไหม้ทั้งวันทั้งคืน พอไฟราลงหน่อยก็มีคนเดิมถ่านเข้าไป...ดังนั้นเจ้าเหียนที่เอนกายอยู่บนเก้าอี้นอนที่ปูหนังจึงจอกจิงสวมเพียงเสื้อบาง ๆ ตัวเดียวเท่านั้น

เจ้าเหียนกำลังเดินหมากบนกระดานหมากที่สถานการณ์ย่ำแย่ เค้นสมองขบคิดว่าจะวางหมากในมือตรงไหนดี เสี่ยงเคาะประตูพลันดังขึ้นกะทันหัน เขาเอ๋อเสียงเรียบโดยไม่เงยหน้า

“เข้ามา”

คนผู้หนึ่งในชุดชั้นที่ถืออาหารเดินเข้ามา จัดวางเสร็จแล้วไม่ออกไป แต่กลับปิดประตูห้อง เจ้าเหียนอดแปลกใจมิได้

“มีอะไรอีกหรือ”

คนที่ผู้นั้นเดินมาใกล้เจ้าเหียน หยิบกระต่ายที่सानจากใบไม้ออกจากแขนเสื้อแล้วยื่นให้

“ได้ทำเอา นี่เป็นของที่ฮ่องเต้รับสั่งให้ช้านอยนำมามอบให้ท่านขอรับ”

เจ้าเหียนรับไป ถืออยู่ในมือและพลิกไปมา

“ฮิ! เอาของเด็กเล่นมาให้แค่นี้ก็คิดว่าจะยุติเรื่องราวได้ริ เขา
ยังฝากถ้อยคำอื่นใดมาอีกหรือไม่”

น้ำเสียงเรียบเฉย แต่มุมปากเยิบเยินกลับอ่อนโยนลง
เล็กน้อย

“ฮ่องเต้ยังรับสั่งว่าได้ทำให้เรามีความคิดเจ็บแสบ ต้องเข้าใจ
แน่ว่าที่เมื่อวานพระองค์ตำหนิและตบหน้าเป็นเพราะต้องการ
ปกป้องได้ทำให้เรา เพียงแต่ฮ่องเต้ทรงกังวลว่าได้ทำให้เราอยู่คนเดียว
จะละเลยการดูแลตัวเอง จึงสั่งให้ข้าน้อยมาปรนนิบัติให้ดี ทั้งยังบอก
ว่าหิมาละลาย อากาศหนาวเย็น กำชับให้ได้ทำให้เรารักษาสุขภาพให้
ดี เรื่องที่ทำลายสุขภาพจิตอย่างการคิดถึงคະเนิงหาทั้งกลางวันและ
กลางคืน ให้ฮ่องเต้ทรงเป็นอยู่เพียงผู้เดียวก็พอ”

เหยียนจุติติดตามหลี่ฟู่มาหลายปี กระจ่างแจ้งในความหน้าด้าน
และน้ำเน่าของอีกฝ่ายดี จึงถ้อยคำหวานซึ่งที่เข้ากับบุคลิกของเขา
ออกมาได้อย่างง่ายดาย

เขาเหยียนนิวหน้าตำหนิ

“ดีแต่กล่าววจาเหลวไหลไร้สาระ ข้าไม่อยู่เขาคงดีใจที่ได้พลิก
ป้ายไม่ซ้ำกันทุกคืนต่างหาก”

แม้จะเป็นการบ่น แต่หว่างคิ้วกลับเปี่ยมล้นไปด้วยความ
รักใคร่และสนใจ สีหน้าที่คล้ายยิ้มคล้ายตำหนิเช่นนั้น ยามอยู่
บนใบหน้าที่งามประหนึ่งเขียนของเขาแล้ว มองอย่างไรก็ไม่รู้เบื่อ

นี่แหละที่เรียกว่าสนมชายาทั้งหกวังล้วนดูดีไปอย่างแท้จริง
ความงามของเขาไม่จำกัดเฉพาะรูปร่างหน้าตา แต่ที่มากกว่า
นั่นคือท่วงทีและอากัปกิริยา เขาเหยียน จื่อ¹² จื่อซี เจนจัดในตำรา
และโคลงกลอน เชี่ยวชาญดนตรี เก่งการยิงธนู วิสัยทัศน์กว้างไกล
เขารู้จักกับเทียนอู่ตีผู้หมกมุ่นในกามตั้งแต่เล็ก ตอนนั้นชาวอีรุกราณ

จังหววน¹³ อดีตฮ่องเต้ถูกสถานการณ์บีบคั้นให้ต้องเจรจาสงบศึก อีกฝ่ายไม่เพียงเรียกร้องให้แบ่งดินแดนซดใช้ ยังเรียกร้องให้องค์ชาย คนหนึ่งเดินทางไปเป็นทูตด้วย บอกว่าเป็นทูตก็จริง แต่แท้จริงแล้ว คือเป็นตัวประกัน

ตอนนั้นหลี่ฟู่เกือบถูกส่งตัวไปแล้ว แต่บุตรชายอายุเยาว์ของ ซื่อจิง¹⁴ เจาเหียนกลับเป็นฝ่ายเสนอตัวว่าจะปลอมเป็นองค์ชาย เดินทางไปยังดินแดนหมานอ¹⁵ แทนหลี่ฟู่

หลี่ฟู่จดจำเขาได้ไม่ลืมเลือน เมื่อขึ้นครองราชย์แล้วก็จัดการ เจรจากับแคว้นอี่ สุดท้ายใช้แพรวพรรณและเงินทองมากมายแลกตัว เขากลับมา

หลายปีมานี้ คนข้างหมอนของหลี่ฟู่เปลี่ยนไปชุดแล้วชุดเล่า ทว่าบุคคลที่อยู่เคียงข้างเขามายาวนานกลับมีเพียงเจาเหียนคนเดียว

เหียนจูกำลังมองเจาเหียน เจาเหียนก็กำลังมองเขา

เมื่อรู้ตัวว่าถูกจ้อง เหียนจูหน้าร้อนผ่าวและก้มหน้าลง ทว่า สายตาของเจาเหียนยังหยุดอยู่บนใบหน้าเขา คล้ายมองเขาจน ทะลุปรุโปร่ง

“เจ้า...นอนกับเขาแล้วหรือ”

¹² ชื่อของชนชั้นสูงในสมัยโบราณที่ตั้งให้ความหมายสอดคล้องกับชื่อเดิม (หมิง) โดยจ้อจะตั้งเมื่อบุคคลบรรลุนิติภาวะและเป็นชื่อที่ใช้เรียกในสังคม ส่วนหมิงจะ สงวนไว้สำหรับให้ผู้อาวุโสกว่าหรือตัวเองเรียกเท่านั้น

¹³ แปลตรงตัวว่าดินแดนตอนกลาง หมายถึงถึงดินแดนของชนชาติจินเชื้อสาย ฮั่น

¹⁴ ชื่อตำแหน่งขุนนางจีน อำนาจหน้าที่แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย

¹⁵ หมาน แปลว่า เกือบ, ใกล้วัย ชาวจินใช้เป็นคำเรียกชนเผ่าในเชิงเหยียดหยาม หมานอี่เป็นคำเรียกชนเผ่าอี่อย่างดูแคลน

เหยียนจุคาดไม่ถึงว่าจู่ๆ เขาจะถามเช่นนี้ ออดว่าอุ่นใจมิได้
ใบหน้าแดงช้ำกว่าเดิม

ฐานะขององค์กรกษัตริย์ช่วยเหลือเป็นความลับ คนในวังที่รู้ถึงตัวตน
ของเขามีไม่มากด้วยซ้ำ ดังนั้นคนที่รู้เรื่องราวระหว่างเขากับหลี่ฟู่จึงมี
เพียงไซ่เยวี่กับคนในหออวีเจินเท่านั้น กระนั้นคนเหล่านี้ผ่านการ
ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี เหมือนสิ่งของมากกว่าเหมือนคน นอกจากครั้ง
นั้นที่ลู่ชิงพร่ำเพ้อมากจนความแสบแทบไม่เคยมีผู้ใดกล่าวถึงเรื่องนี้มา
ก่อน ทว่าตอนนี้คนที่กำลังถามเขาเป็นยอดดวงใจของหลี่ฟู่ ความ
รู้สึกเหมือนเมียนถูภรรยาเอกคาดคั้นอย่างไรอย่างนั้น...

ไม่สิ เขา...เหยียนจุ อย่างมากก็เป็นได้เพียงนางคนิกาในหอ
นางโลมเท่านั้นเอง!

“ไหน...ไหนได้เท่าเขาจึงกล่าวเช่นนั้น”

ยอมรับหรือไม่ยอมรับ? นี่เป็นปัญหา

เขาเหยียนแคนเสียงหยัน

“คนผู้นั้น กล่าวโดยใช้คำหยาบก็คือ ‘สันดานสุนัขเล็กกินอาจม
ไม่ได้!’¹⁶ ขอเพียงหน้าตาดีหน่อย ไม่ว่าเพศหญิงหรือชาย วัยชรา
หรือเด็กเล็ก ใครจะหนีพ้นเงื้อมมือเขา ในเมื่อเจ้าถูกเขาส่งมาหาข้า
แสดงว่าเขาต้องไวใจเจ้ามาก”

ใต้ห้านี้เกรงว่าคงมีแต่เขาเหยียนคนเดียวที่กล้าด่าทอดูหมิ่น
โอรสวรรค์เช่นนี้ หากไม่เพราะเหยียนจุเองคือ ‘อาจม’ ที่เจ้าตัว
กล่าวถึง เหยียนจุก็อยากปรบมือพลางเอ่ยชมว่ากล่าวได้ดีเหลือเกิน
ทว่ายามนี้เขาได้แต่ก้มหน้าต่ำกว่ำเดิม ใบหน้าแดงก่ำยิ่งกว่าเดิม

“เจ้าไม่ต้องตกใจไป ข้าหาได้เป็นคนใจแคบช่างริษยา ถ้าไม่

¹⁶ เปรียบเปรยถึงคนที่เล็กสันดานเดิมไม่ได้

เพราะหวาหรงชีวผู้นั้นถือว่าตนเป็นหลานของฮองไทเฮาและเสีย
มารยาทเกินไป ข้าคงไม่ทำอย่างนั้นกับนาง เจ้าอาจคิดว่าข้ากำลัง
เอ่ยถ้อยวาจาไม่ตรงกับใจ แต่ข้ารู้จริง ๆ ว่า แม้คนผู้นั้นจะควบคุม
ท่อนล่างของตัวเองมิได้ ทว่าหัวใจของเขาอยู่ที่ข้ามาตลอด”

เหยียนจูจะรับคำก็ไม่ใช่ จะไม่รับคำก็ไม่เชิง

รับคำแล้ว มิเท่ากับตัวเองเห็นด้วยกับวาจาวิพากษ์วิจารณ์
หลี่ฟู่ของเฉาเหยียนหรือ เฉาเหยียนเป็นแก้วตาดวงใจของหลี่ฟู่ จะ
ไร้มารยาทอย่างไรหลี่ฟู่ล้วนตามใจเขา ทว่าตนกลับไม่เหมือนกัน
แต่ถ้าไม่รับคำ ย่อมดูเหมือนตนหยิ่งยโสโอหัง หากล่วงเกินเจ้านาย
ที่อยู่ใต้คนเพียงคนเดียวผู้นี้ เกรงว่าชีวิตจะยากลำบากยิ่งกว่า
ล่วงเกินหลี่ฟู่เองเสียอีก

สวรรค์! เหยียนจูรำร้องในใจ ปีนี้เพ่งย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ ฝน
ชีวิตเขาจึงยากลำบากถึงเพียงนี้

ขณะลี้เล หางตาเหลือบเห็นกระดานหมากที่วางอยู่หน้า
เก้าอี้นอนของเฉาเหยียนเข้าพอดี เขายังเกิดความคิด ชี้ตำแหน่งมุม
บนขวามือพลางเอ่ยว่า

“วางหมากสีดำตรงนี้ย่อมมีโอกาสรอดอีกครั้งท่ามกลาง
สถานการณ์ที่ย่ำแย่”

ก่อนเหยียนจูจะเข้ามา เฉาเหยียนเค้นสมองขบคิดอย่างไรก็
คิดไม่ออก คาดไม่ถึงว่าเหยียนจูจะมองเห็นทางรอด เขาลืมเรื่องที่
คุยอยู่ทันทีและหันไปใคร่ครวญหมากกั่วนั้น พบว่าเป็นจริงอย่าง
ที่เหยียนจูว่า จึงกล่าวน้ำเสียงยินดี

“คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเจนจัดการเดินหมากเหมือนกัน”

เหยียนจูกล่าวถ่อมตนว่า

“แค่ได้รับคำชี้แนะจากฮองเต๋มาเล็กน้อยเท่านั้นขอรับ”

เฉาเหียนหัวเราะหยัน ไม่ได้แย้งอะไร เพียงเอ่ยชวน
“มา เดินหมากเป็นเพื่อนข้าสักกระดาน”

กว่าเหียนจูจะออกจากหอสำนึกตน ฟาก็มีดแล้ว

เดิมทีเขาตั้งใจไปวังตั้งเพื่อรายงานหลี่ฟู แต่กลับเห็นชั้นที่
หลายคนยกเปลหามออกจากวัง เด็กหนุ่มบนเปลหามสติพร่าเลือน
ใบหน้าขาวซีด นั้นมิใช่หลั่นอวี่หรือ

เหียนจูกำหมัดแน่น หัวใจเยียบเย็นดูน้ำแข็ง
สุดท้ายเขาก็ช่วยเด็กคนนั้นไว้ไม่ได้

หลี่ฟูมิเพียงมักมากในกาม ยังมีวิธีทรมาณคนมากมาย ปกติ
วิธีการเหล่านี้มีอาจตัดสินใจนำไปใช้กับเฉาเหียน ทั้งยังมีอาจใช้กับ
บรรดาสนมชายาฝ่ายในที่เป็ญลูกท่านหลานเธอของขุนนางและ
ชนชั้นสูง จึงถูกนำมาใช้กับข้ารับใช้อย่างพวกเขาที่ไม่จำเป็นต้อง
ทะนุถนอม

คืนนี้ เกรงว่าตนคงไม่อาจสงบสติอารมณ์เผชิญหน้ากับคน
ผู้นั้นได้อีกแล้ว

เหียนจูหมุนตัว สะกิดปลายเท้าเบา ๆ มุ่งหน้าไปยังทิศทาง
ตรงกันข้ามกับวังตั้ง หายลับไปท่ามกลางสายลมกลางคืน

แปะ!

หมากที่ทำจากหยกดำถูกวางลงบนกระดานหมากไม้จันทร์
ส่งเสียงไต่กังวาน

เหียนจูประสานมือพาลางกล่าว

“ฝ่าบาททรงปราดเปรื่อง ข้าน้อยแพ้อีกแล้ว”

ดวงหน้าอ่อนโยนของหลี่ฟูเวลายี้มกลับแฝงแววอันตราย

“แพ่สองตัวอีกแล้ว ทั้งที่เราได้ยินมาว่าหมู่นี้ทักษะการเดินหมากของเจ้าก้าวกระโดดไปไกล หรือว่าเจ้าดูคลื่อนเราจึงไม่ตั้งใจประลองเต็มความสามารถ”

เหียนจูเย็นวาทถึงสันหลัง รู้ดีแกล้งว่าหลืฟูรู้เรื่องที่เขาถูกเฉาเหียนชวนเดินหมากทุกครั้งเวลานำอาหารไปส่งแล้ว รีบคุกเข่าลง

“ข้าน้อยมิบังอาจ แต่เป็นเพราะทักษะการเดินหมากของฝ่าบาทล้ำเลิศเกินไป วิชาการเดินหมากของข้าน้อยล้วนได้ฝ่าบาทเป็นผู้ชี้แนะ โลกนี้จะมีลูกศิษย์ที่เหนือกว่าอาจารย์ได้อย่างไร”

หลืฟูหัวเราะเบาๆ ก่อนกล่าว

“สัครามสกัดจากต้นคราม น้ำครามแก่เข้มข้นกว่าต้นคราม¹⁷ บางครั้งลูกศิษย์ก็ปิกกล้าหาแข็งแล้ว ทว่ายังแกล้งโง่แกล้งเซ่ออยู่ก็เป็นได้ เอาอย่างนี้แล้วกัน เจ้าเดินหมากกับเราอีกกระดาน”

เขาจ้องมองเหียนจู กล่าวเนิบช้าต่อไป

“เรากินหมากเจ้าได้ก็ตัว จะใส่มันเข้าไปในช่องสวาทของเจ้าให้หมด แต่ถ้าเจ้ากินหมากของเราได้ ย่อมสามารถนำหมากออกมาในจำนวนที่เท่ากัน เช่นนี้เจ้าจะได้จริงจางขึ้นมาหน่อย เป็นอย่างไรเหียนจู?”

เหียนจูหน้าซีด เหงื่อเย็นผุดซึมทั่วตัว

เทียนไซสีแดงส่องแสงวูบไหว ดวงจันทร์ลอยเด่นเหนือยอดไม้

ในม่านเตี้ยของวังดูยั้ง ชายหนุ่มในชุดเครื่องแบบองครักษ์

¹⁷ ส่วนวนที่มาจากกรสกัดสัครามมาย้อมผ้า น้ำครามที่สกัดได้มีสีแก่เข้มกว่าต้นครามเสียอีก หมายถึงศิษย์ที่เก่งกว่าครู หรือคนรุ่นหลังที่เก่งกว่าคนรุ่นก่อน

อวีเชวียหน่วยหงส์เพลิงเปลือยกายท่อนล่าง ท่อนขาขาวเนียนถูกเชือกสีแดงมัดที่ข้อเท้าและดึงขึ้นสูง ห้อยไว้กับข้อ ทำให้บริเวณหว่างขาเปิดโล่งไร้สิ่งปิดบัง หมากหัวตัวที่ทำจากหยกขาวถูกยึดใส่ช่องทางเบื้องหลังของเขาในองศาที่แปลกพิกล ขยับเพียงนิดเดียว หยกแข็งเนื้อสั่นก็จะเคลื่อนขยับตามแรงเบียดทับของสะโพก กระตุ้นและสร้างความทรมานให้แก่เส้นประสาทของเขา

เดิมทีถูกยึดหินหยกเข้าไปก็ทรมานมากพอแล้ว คิดไม่ถึงว่าที่ทรมานยิ่งกว่าคือตอนที่เขาเป็นฝ่ายได้เปรียบ หลีฟู่จะล้วงเอาหินหยกออกมาตามจำนวนที่เขาชนะ บริเวณอ่อนไหวที่ถูกยึดหินหยกเข้าไปถูกนิ้วมือสองนิ้วสอดแทรกเข้าไปอีก หลีฟู่ตั้งใจวนนิ้วรอบหนึ่งแล้วค่อยถอยนิ้วล้วงหินหยกออกมาซ้ำ ๆ พอถึงตาต่อไป บริเวณที่ผ่อนคลายได้เล็กน้อยก็ถูกเติมเต็มด้วยหมากที่ทำจากหยกอีกครั้ง ถูกยึดหินหยกและล้วงความออกมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าเช่นนั้นจนเหยียนจูเหงื่อออกเต็มศีรษะ เพียงครู่เดียวมือที่วางหมากก็สั่นระริก

แปะ!

หมากตัวสุดท้ายร่วงหล่น ทุกอย่างยุติลง

ปกติที่เหยียนจูพ่ายแพ้ให้หลีฟู่เป็นเพราะความตั้งใจ แต่ยามนี้จิตใจถูกเคี้ยวกรำทรมานจนมีอาจขบคิดเรื่องอื่น เขาจึงไม่มีทางเอาชนะหลีฟู่ได้อยู่แล้ว หลีฟู่เล่นหยกในมือ ยิ้มพลางเอ่ยว่า

“คิดไม่ถึงว่าใช้วิธีนี้แล้วยังมีอาจทำให้เจ้าจริงจังได้ หรือว่าความจริงแล้วเจ้าชอบหยกพวกนี้มาก ถ้าอย่างนั้นเรายัดพวกมันเข้าไปในร่างกายเจ้าหมดเลยก็แล้วกัน”

กล่าวจบก็ก้าวข้ามกระดานหมากและประชิดเข้าไป ยึดหินหยกในมือเข้าไปอีกเม็ด

“อี้อ...”

หินหยกที่เย็นเล็กน้อยดันหยกด้านหน้าให้เลื่อนเข้าไปตาม
ช่องทาง ครูดผ่านผนังที่ไวต่อความรู้สึก เหยียนจูเครียดเกร็งไปทั้งตัว
หลัฟไม่สนใจความไม่สบายตัวของเหยียนจู บีบต้นขาด้านใน
ของเขาและลงมืออย่างโหดเหี้ยมต่อไปโดยไม่ปราณีแม้แต่เนื้อหนัง
เม็ด สองเม็ด...พอถึงเม็ดที่สี่ หินหยกที่ถูกส่งเข้าไปเม็ดแรกก็ถูกเบียด
เข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุด ดุนดันจุดที่อ่อนไหวและบอบบาง เหยียนจู
กัดริมฝีปากแน่น แขนงคอไปข้างหลัง ไม่ปล่อยยให้หยาดน้ำตาที่
เกิดขึ้นเพราะความรู้สึกรุนแรงยากจะควบคุมไหลรินออกมา
เขาไม่ต้องการอ่อนวอน ไม่อาจอ่อนวอน

...

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าความผิดสูงสุดของเจ้าคืออะไร เจ้าผิดที่ล้ม
ฐานะของตัวเอง เจ้าเป็นบ่าวของข้า ถ้าอยากได้นางจริง ก็ควรมา
คุกเข่าขอรับรองข้า! แต่ไม่เป็นไร ไท่จื่อซำมีวิธีสอนเจ้าให้รู้จักการ
อ่อนวอน!”

...

ตั้งแต่กลับจากประพาสเจียงหนานครั้งนั้น หงส์เพลิง
อ่อนน้อมยอมจำนน แต่กลับไม่เคยทำให้อ่อนวอนอีกแม้แต่ครั้งเดียว
จุดประสงค์ก็แค่ไม่ยอมเป็นอย่างที่เขากล่าวในวันนั้น

...

“มนุษย์เราบางครั้งก็ประหลาดมาก หลายเรื่องที่เดิมทีคิดว่า
ให้ตายก็มิยอมทำ เมื่อทำไปแล้วหันหนึ่งกลับพบว่า แท้จริงแล้วมิได้
ยากเย็นถึงเพียงนั้น ถึงขั้นติดใจด้วยซ้ำไป”

...

ทั้งที่ไม่อยากยอมรับ แต่กลับรู้ว่าที่เขากล่าวเป็นหลักการที่
แท้จริง

“ชอบมากจริง ๆ เสียด้วย”

หลี่ฟู่เอ๋ยพลางยิ้มเย็นให้ขอบหินหยกครูดไปตามท่อนลำของ
เหยียนจุ๋ก่อนกล่าวต่อ

“ตรงนี้ตื่นตัวเสียแล้ว”

เหยียนจุ๋คิดจะขยับตัวหนีการหยอกเฝ้าของหลี่ฟู่โดย
สัญชาตญาณ แต่พอขยับหินหยกในร่างกายกลับเลื่อนเข้าไปลึกกว่า
เดิม อีกทั้งขาข้างหนึ่งที่ถูกแขวนห้อยไว้ทำให้เขาไม่อาจเคลื่อนไหว
ได้ตามใจปรารถนา หลี่ฟู่จับขาข้างที่ไม่ได้ถูกพันนาการของเขา ยัด
หินหยกเม็ดที่หำเข้าไปโดยไม่ปราณี

บริเวณท้องถูกเติมเต็มจนเกิดความรู้สึกประหลาด ทำเอา
เหยียนจุ๋สั่นสะท้านอย่างรุนแรง

“สิบเอ็ด สิบสอง...”

หลี่ฟู่ยังคงนับจำนวนหินหยกที่ถูกเพิ่มเข้าไปในร่างกายเขา
อย่างใจเย็น

ร่างกายต้องระเบิดออกมาแน่...ความคิดอันน่าสยดสยอง
ปกคลุมเหยียนจุ๋ เขารู้ว่าถ้าไม่บรรลุลจุดประสงค์ หลี่ฟู่ไม่ยอมรามือแน่
เขาเป็นทอง ตนเป็นกระเบื้อง เขาเป็นฮ่องเต้ผู้สูงส่งที่สุดในใต้หล้า
ส่วนตนเป็นเพียงข้าที่แม้แต่ฐานะและชื่อแยังถูกกลืนรอนไป
ว่าคนหนึ่งต่อให้ถูกทรมานจนตายก็สมควรแล้ว ไม่มีใครเวทนา
เห็นใจ เว้นเสียแต่เขาจะมีชีวิตอยู่จนถึงวันที่สามารถช่วงชิงเอาชื่อ
แซ่ของตัวเองกลับคืนมา

“อย่า!”

เหยียนจุ๋ยอมจำนนและอ่อนวอนในที่สุด เขาขยับตัว หลบ
เฉียงนิ้วมือของหลี่ฟู่ที่ถือหินหยกไว้สุดชีวิต

“ฝ่าบาท...อ้อ...ข้าอ่อนวอนขอ ฝ่าบาทได้โปรดอย่ายัดเข้ามา

อีกเลย! ละเว้นข้า่น้อยด้วยเถิด! ต่ไปข้า่น้อยมิกล้ำอีกแล้ว ฮือ!”

หลี่ฟู่หุบยิ้มในที่สุด แค้นเสียงเย็นชา โยนหินหยกที่เหลือในมือใส่ตัวเหยียนจู แต่แล้วแขนกลับออกแรง กดตัวเหยียนจูลงบนกระดานหมาก เหลือขาเพียงข้างเดียวห้อยอยู่กลางอากาศอย่างน่าเวทนา เขาจ้องหน้าเหยียนจู กล่าวอย่างเดือดดาล

“บ่าวสุนัข เราสั่งอะไรเจ้าแค่ทำอย่างนั้นก็พอ อย่าทำอะไรนอกเหนือไปกว่านั้น! จื่อชิงดงามมาก แต่เขาเป็นคนของเรา เจ้ามีสิทธิ์ไปสอพลอเขาตั้งแต่เมื่อใด”

กล่าวพลางบีบส่วนนั้นของเหยียนจู ทำให้อวัยวะที่ขีดหัวขึ้นมาแล้วอ่อนแรงห่อเหี่ยวลง

“หากมีครั้งหน้า เราจะให้เจ้าไสหัวไปเป็นขันที่ตำหนักในเหมือนเจ้าหนูมันนั่น!”